

Curierul Adventist

FEBRUARIE 2020: SERVEȘTE-MI IUBIREA DIN INIMA TA + CRIZA OMEGA
+ REPERELE CREDINȚEI + RUGĂCIUNEA ÎNTRE RUTINĂ ȘI PUTEREA LUI DUMNEZEU
+ REGULI ESENȚIALE ÎN EDUCAREA COPILOR + ÎNDREPTĂȚIREA PRIN CREDINȚĂ
+ MÂNTUIRE PRIN NAȘTERE DE COPIL? + TIMPUL CONDIȚIONAT AL PREZENTULUI

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS

A large photograph of a family's silhouette walking away from the viewer on a grassy hill at sunset. The sun is low on the horizon, creating a warm orange glow. The family consists of a man, a woman, and three children, all holding hands. Their reflection is visible in the water in the foreground.

Eu și casa mea vom sluji Domnului.

Săptămâna familiei creștine • 1-8 februarie 2020

Curierul Adventist

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

Eu și casa mea vom slăvi Domnul.

Săptămâna familiei creștine • 1-8 februarie 2020

3 Editorial

Emil Jigău
„Domnul este Păstorul meu”

4 Familie

Daniel Bota
Servește-mi iubirea din inima ta

6 Familie

Viorel Dascălu
„Adeșea au vorbit...”

8 Apologie

Szilvəsi József
Criza Omega

11 Publicații

Daniel Brinzan
Reperle credinței – magazin de inspirație și spiritualitate biblică

12 Spiritual

Mihail Baci
Un experiment – Rugăciunea, între rutină și puterea lui Dumnezeu

14 La odihnă

Ana Boteanu

15 Educație

Costel Gogoneață
Reguli esențiale în educarea copiilor

16 Spiritual

Emilian Niculescu
Îndreptățirea prin credință (III)

18 Reflecții

Mihail Gheorghe Pițurlea
„Stai tare-n ispite!” – examenul

20 Doctrină

Cristian Trenchea
Inspirația și autoritatea scrierilor lui Ellen White

21 ASUP

Scrisoare de mulțumire pentru oameni cu suflet bun

22 Teologie

Costel Gogoneață
Imaginea Babilonului, ca element tipologico-teologic în cartea profetului Ieremia și în Apocalipsa lui Ioan (I)

24 Texte și semnificații

Gabriel Ișvan
Mântuire prin naștere de copii?

25 Biblie

Emilian Niculescu
Singularul valorilor și pluralul pseudovalorilor, al contrafacerilor

26 Experiențe

Javier Moliner
Întâmplări pastorale (II) – Guillermo cel vigilent

27 Teologie

Florin Lăiu
Timpul condiționat al prezentului

29 La odihnă

Viorel Baston

30 Pagina președintelui

Aurel Neațu
O zi cu Isus

31 Pagina copiilor

Alina Chirileanu
Eroi din Biblie

Noutăți editoriale pentru familie

Anul XCVII, FEBRUARIE 2020. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Balla Lorand; Redactor-șef Teodor Huțanu; Coordonator ediție limba maghiară Ernest Szasz; Consultanți: Aurel Neațu, Georget Pirlitu, Emil Jigău, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Robert Mandache, Viorel Răducan, Ioșif Pașca, Gabriel Ban; Colaboratori speciali: Romică Sirbu, Dragoș Mușat, Gelu Poenariu, Florian Ristea, Marius Andrei; Redactor web Marian Mihai; Lectura manuscrisului Adrian Neagu; Corector Livia Mihai; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondență: Curierul Adventist, str. Erou lăncu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Viață și Sănătate, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

„DOMNUL ESTE PĂSTORUL MEU”

Întreaga Scriptură este marcată de fiorul pastoral. Dacă în Vechiul Testament Dumnezeu este prezentat ca Păstorul lui Israel, în Noul Testament, Domnul Isus îndeplinește această misiune prin activitatea Sa mesianică.

Un Dumnezeu plin de dragoste are inițiativa formării unui popor, protejării și conducerii lui, izbăvirii de sub dominațiile popoarelor păgâne. Profetul Isaia sintetizează această tandră lucrare în pasajul următor: „El Își va paște turma ca un păstor, va lua mieii în brațe, îi va duce la sânul Lui și va călăuzi blând oile care alăptează” (Isaia 40:11).

În Noul Testament apare activitatea pastorală a Marelui Păstor, „Arhipăstorul”, sau „Păstorul cel bun”, care-Și cunoaște oile, Își dă viața pentru ele, este o pildă pentru ele, este preocupat de soarta lor. „Când a văzut gloatele I S-a făcut milă de ele, pentru că erau necăjite și risipite ca niște oi care n-au păstor” (Matei 9:36).

Păstoria este o necesitate venită în urma căderii în păcat. Păcatul a adus dezorientare, confuzie. Ne aflăm în ipostaza unei „lumi alcătuită din copii”. S-a produs o ruptură între Dumnezeu și om. Omul a considerat păcatul un deschizător de drumuri, aducător de libertate, de pășuni mai bogate. De ce ascultare? Legea este receptată ca un sistem de coerciție și nu ca un gard de protecție. De ce zone interzise, pășuni inaccesibile, statut de creatură? Astfel, omul se înstrăinează, devenind în mod progresiv oaia pierdută.

„Oaia pierdută” este imaginea plastică a omului care consideră că în afara staulului este o viață mai vibrantă. Înstrăinat de staul, departe de Dumnezeu, omul devine dezorientat, incapabil să spună: „Domnul este păstorul meu.”

Ce ar fi putut face Dumnezeu în această situație? S-o abandoneze – mai are alte 99 – sau s-o forțeze să rămână în staul?! A ales însă a treia soluție. Și-a dat viața pentru ea. Iubirea devine astfel factorul determinant al recuperării, generând trezire în conștiința „care mai arde”:

*Iată-ți cer iertare
c-am rămas pe vale
crezând că-n genune
sunt ierburi mai bune,
crezând că-n rovine
sunt ape mai line,*

*crezând că-n spelunci
sunt umbre mai dulci.
Nu știam că-n lume
apele-s cu spume,
bulgării sunt sterpi
și umbra-i cu șerpi.**

Păstoria lui Dumnezeu se exprimă prin oferirea unei asistențe complete.

1. Dumnezeu este Cel care caută. Inițiativa este a cerului. Ciudat, însă omul caută să se ascundă, motivând: „sunt prea păcătos”, „am păcătuit, acum nu pot să mă rog” etc. Alții își construiesc șorțuri din frunzele firii spunând: „este prea greu” sau „sunt destul de bun”. Domnul n-a venit pentru omul de treabă, ci pentru cel care se simte păcătos (1 Timotei 1:15). „Unde ești” (Geneza 3:9) nu este un reproș, ci o primă mână întinsă, sensibilizare, conștientizarea situației.

2. Dumnezeu face apel la învingerea păcatului. Sunt atacate verigile slabe. Păcatul se ține după tine, „dar tu să-l stăpânești” (Geneza 4:7). Cel care ne ispitește nu este un antizeu, ci o ființă creată care poate fi biruită cu ajutor divin. Este necesară o exersare a voinței. Dumnezeu ne respectă, nu ne forțează. „Domnul este păstorul meu” devine mărturisirea de credință liber consimțită în urma unei experiențe verificate cu Dumnezeu. El nu Se proclamă stăpân, ci Se prezintă ca tată, propunându-ne o relație familială.

3. Dumnezeu oferă comuniune. El descoperă păcatul oferind apoi iertare, curățire, puteri noi, oferă călăuzire – „toiag”, disciplinare – „nuia”, odihnă – starea în care intră sufletul despovărat de truda spirituală.

Însă partea cea mai bună ne așteaptă. Ezechiel 34:11-16,25-31 ne oferă o perspectivă escatologică inegalabilă. Iar poetul caută să țină pasul:

*Dar la nunta Ta,
munții vor cânta,
brazii vor juca...
...o, dar ce crăiasă,
ce împărăteasă
îți va fi mireasă,
îmbrăcată-n soare,
cu val de ninsoare
cu stele-n cunună,
câlcând peste lună?
Nu va fi o zee,
zână marmoree*

*nici os de regină
din zare străină
ci-Ți va fi menită
oaia rătăcită,
oaia cea fugită,
oaia cea pierdută,
una dintr-o sută,
cea mai vinovată
și cea mai pătată,
dar decât oricare
prin dulce iertare
cea mai iubitoare!” ■*

* „Oaia cea pierdută”, de Costache Ioanid

Emil Jigău este trezorerul Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste din România.

**PIERDUTĂ
DE TURMA
EMIL
JIGĂU**

**CA NIȘTE OI CARE
N-AU PĂSTOR...**

SERVEȘTE-MI IUBIREA DIN INIMA TA

„Mai bine un prânz de verdețuri și dragoste decât un bou îngrășat și ură.”

(Proverbele 15:17)

„Mai bine o bucată de pâine uscată, cu pace, decât o casă plină de cărnuri, cu ceartă!”

(Proverbele 17:1)

Nu, acesta nu este un articol despre dietă! Sau, cel puțin, nu este despre dieta trupeză, ci despre cea a sufletului. Și haidem să nu sărim repede la concluzii pe care textul biblic nu le sugerează. Am stat de vorbă cu câțiva „scârbiți de carne”, cum ei înșiși se declarau, care clocoteau de pofta de a lovi sufletele celor cu prepelițele în gură. Cei mai mulți dintre noi suntem, cred eu, pe deplin conștienți că, oricâte salate am mânca, acestea nu ne scapă de manifestările firii pământești. Nu există verdeț magică în stare să ne scape de invidie, de răutate, de frustrare, de bârfe, certuri și ură! Ne trebuie altceva.

Rețeta fericirii în relații (include simplitatea și recunoștința)

Am stabilit deja că textele nu prescriu o rețetă a fericirii bazată pe alimentația vegetariană, așa că trebuie să privim mai în profunzime.

Acest „mai bine” nu prescrie sărăcia ca rețetă pentru armonia relațională, cum de altfel nici „decât” nu ne cere o sustragere de la abundență. Nu se recomandă o alegere prin refuzul răului mai mare și acceptarea răului mai mic. Nici masa săracă și nici masa bogată nu aduc pacea sau armonia, dar pacea poate fi atât la masa săracului, cât și la masa bogatului, dacă este ceea ce se dorește cu adevărat. Pacea, ca și toate celelalte daruri dumnezeiești promise pentru încântarea sufletului, vine în mijlocul celor care o poftesc și o doresc. Dacă participanții la relație își doresc pace, vor avea pace. Secretul ca pacea să fie prezentă este ca ea să fie dorită.

Întrebarea de maximă importanță pe care ar trebui să ne-o adresăm este: „La ce sunt dispus să renunț pentru a putea crește în relațiile mele maritale, profesionale, parentale, colegiale și de prietenie? E important să conștientizăm faptul că, pentru orice câștig pe care ni-l dorim, survine o pierdere pe care trebuie să ne-o asumăm.

Când inviți pacea în casa ta, alungi cearta, tensiunile de orice fel, vorbele care nu sunt aseasonate cu har și dresă cu sare și orice duh de întristare.

Este important să avem înțelepciunea ca mereu să alegem să păstrăm ceea ce a fost destinat să dureze veșnic, relațiile noastre, și să învățăm să renunțăm la cele pe care oricum le vom pierde într-o zi, realizările noastre. Cancerul în viața de familie vine și de la goana nebună după realizări, fuga inutilă după false nevoi. Când dă la schimb relația pentru carieră, familia își vinde sufletul diavolului. Cele mai nenorocite familii nu sunt cele cu venituri mici, ci cele cu relații sfărâmate. Nu există preț care să poată egala chicotelile copiilor, bucuria gălăgioasă cu care ei te întâmpină atunci când te întorci acasă de la serviciu. Niciun cadou nu este la fel de valoros și important pentru familia ta precum ești tu, omul care aduce și creează pacea. Dacă acum petreci mai mult timp ca să faci bani decât să savurezi din plin momentele petrecute cu familia ta, într-o zi vei descoperi, cu amar, cât de sărac ai trăit, deși ai stat toată viața lângă cea mai prețioasă comoară, familia ta.

Așadar, cea mai bună variantă nu este să fii sărac și să aștepti apoi ca pacea să vină peste casa ta, ci, indiferent de ce ai sau nu ai, să nu sacrifici pacea, liniștea, armonia interioară pentru nimic ce ar putea să ți se pară valoros în exteriorul tău.

Un model de ospăț regal de familie

Cel mai frumos exemplu de masă divin servită îl avem la Cina cea de taină, unde Hristos frânge pâinea iubirii pentru ai Săi și toarnă vinul dragostei Sale în paharele lor. Isus îi servește cu iubire mai înainte de orice!

Cina este un prilej în care îi servim celui alt iubirea din inima noastră! Femeia este, mai întâi de toate, regina iubirii și a păcii în familie. Pregătirea și servirea hranei sunt un prilej potrivit de a

**MAI ÎNAINTE DE A
NE HRĂNI TRUPUL
TREBUIE SĂ NE
ASIGURĂM CĂ SU-
FLETUL ESTE DEJA
HRĂNIT, DEOA-
RECE, ÎN FUNCȚIE
DE ÎMPLINIREA
SUFLETULUI, NE
PUTEM BUCURA
PE DEPLIN DE
BUCATELE ALESE
PENTRU TRUP. CU
CINE STAI LA MASĂ
ESTE MAI IMPOR-
TANT DECÂT CE AI
PE MASĂ!**

savura darul păcii. De când se stabilește meniul și până se finalizează pregătirile, totul trebuie făcut cu bucurie și dragoste, deoarece primul invitat la masa familiei este Hristos. Când se servește hrana, odată cu ea ne împărtășim și cu iubirea celor care au pregătit-o, căci tot ce este închinat lui Hristos aduce binecuvântare. Practic la aceasta se referă bucata de pâine servită cu pace. Nu cantitatea aduce bunăstarea, ci calitatea sufletelor adunate în jurul mesei. Domnul Hristos folosește hrana fizică drept simbol pentru hrana spirituală. El se numește pe Sine Pâinea vieții, Pâinea care S-a coborât din cer.

Orice faceți, spune Cuvântul, „fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu”. Când pierdem din vedere scopul, sensul și semnificația pentru care facem toate lucrurile, ajungem obosiți, frustrați, în derivă și fără rezultate care să ne împlinească.

A te hrăni este mai mult decât a mânca! Cred că mai înainte de a ne hrăni trupul trebuie să ne asigurăm că sufletul este deja hrănit, deoarece, în funcție de împlinirea sufletului, ne putem bucura

pe deplin de bucatele alese pentru trup. Cu CINE stai la masă este mai important decât ce ai pe masă!

Servește-mi iubirea din inima ta!

Nu-ți pierde binecuvântările (soția, soțul, copiii, frații, prietenii) din cauza mâniei și a războiului pe care îl declanșează. Nu pierde ocazia de a fi o binecuvântare din cauza acceselor tale de furie. Cultivați în familie blândețea! Exersați-o iar și iar, până devine ceva natural. Cu timpul, o veți găsi irezistibilă, iar furia – hidoasă. Mânia te poate duce în situații și locuri din care nu te mai poți întoarce. Dar blândețea te poate duce în stări, locuri din care nu vrei să te mai întorci: „Binecuvântați sunt cei blânzi, pentru că ei vor moșteni pământul.” Parcă nimic nu sună mai frumos într-un cămin decât o petrecere de cuvinte delicate, acompaniate de gesturi tandre și priviri senine. Lasă dragostea, în toate formele ei, să-și ridice glasul suav peste familia ta în fiecare zi! ■

**RETETA
FERICIRII
DANIEL
BOTA**

**NIMIC NU SUNĂ
MAI FRUMOS ÎN
CĂMIN DECÂT O
PETRECERE DE
CUVINTE DELICATE,
ACOMPANIE DE
GESTURI TANDRE
ȘI PRIVIRI SENINE.**

Daniel Bota este pastor în Conferința Banat.

„ADESEA AU VORBIT...”

Sunt convins că ați citit și ați auzit de multe ori versetul: „Atunci și cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul; Domnul a luat aminte la lucrul acesta și a ascultat; și o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui, pentru cei ce se tem de Domnul și cinstesc Numele Lui” (Maleahi 3:16).

Și eu am auzit diverse comentarii sau explicații cu privire la acest verset. De data aceasta aș vrea să duc aplicațiile acestui verset într-o altă latură a viețuirii creștine: familia. De ce? Pentru că și în familie ar trebui să comunicăm, să vorbim corect calitativ și optim cantitativ.

În epoca aceasta a comunicării diversificate, familia poartă cu ea o diluare a calității și o serioasă limitare în ceea ce privește timpul pus deoparte pentru discuții. Televizorul, telefonul, rețelele sociale și internetul au invadat puținul timp pe care-l avem la dispoziție. Astfel, multe dialoguri încep cu atenționarea: „Dar zi mai repede că n-am timp!” sau „pe scurt, despre ce-i vorba?”

Unele schimburi de cuvinte au loc în timp ce cel puțin unul dintre parteneri urmărește un pro-

gram favorit la TV, caută cu sârg ceva pe internet sau este intens cufundat în aflarea ultimelor bârfe de pe Facebook, Twitter sau Instagram.

Apelativele

De multe ori, fără să vreau, am fost martor la apelative sau formule de adresare dintre cele mai ciudate. De la răspânditul „fă” sau „bă” până la diverse animale (mai mici sau mai mari), inclusiv familiile creștine au mari probleme la apelative. Oare de ce are un nume soția? De ce are un nume soțul? Și dacă tot nu vrei să i te adresezi pe nume, poți folosi ceva care să demonstreze dragostea și afecțiunea, nu răceala sau indiferența.

Nu vreau să înțeleagă cineva că ținesc spre formule de adresare pompoase sau exagerate, dar cred că soția, soțul sau copiii merită mult mai mult decât un animăluț. Să ne întoarcem în trecutul mai apropiat sau mai îndepărtat. Când îți curtai actualul partener, ce cuvinte rosteai? Care erau formulele de adresare? Sunt convins că foloseai dezmiardări, alături și cuvinte care să dovedească dragostea. Ba încă și tonul vocii trăda marea iubire.

**ÎN EPOCA ACEASTA
A COMUNICĂRII
DIVERSIFICATE,
FAMILIA POARTĂ
CU EA O DILUARE
A CALITĂȚII ȘI O
SERIOASĂ LIMITE
TARE ÎN CEEA CE
PRIVEȘTE TIMPUL
PUS DEOPARTE
PENTRU DISCUȚII.**

Acum, că tot a trecut nunta, nu ar fi tot la fel de potrivit să vorbești așa cum vorbeai odinioară? De ce nu? Ba chiar mai frumos, mai plin de curtoazie. Dacă în familie mai sunt și copii, cu atât mai mult cuvintele, limbajul, tonul vocii și atitudinea în comunicare ar trebui să arate credința pe care o proclami sau o aclami.

Versetul următor se aplică și comunicării din cadrul familiei: „Vorbirea voastră să fie totdeauna cu har, dreașă cu sare, ca să știți cum trebuie să răspundeți fiecăruia” (Coloseni 4:6).

Niveluri de implicare în comunicare

Comunicarea are mai multe niveluri de destăinuire sau de profunzime:

Vorbirea superficială – banalități. Este cel mai răspândit nivel de comunicare, simplu și rapid. Întrebările sunt scurte, iar răspunsurile sunt preponderent monosilabice. Exemple: „Ai fost la biserică?” „Da.” sau „A fost bine azi la serviciu?” „Îhî.” sau „Mai știi ceva de vecin?” „Nu”.

Transmiterea simplă de informații sau de știri (ca la televizor). Este răspândită între parteneri, colegi etc. atunci când nu sunt nici prea grăbiți, dar nici nu doresc să se implice prea mult. Exemple: „Am fost la biserică și am ascultat predica.” sau „Astăzi la serviciu am avut o discuție cu șeful.” sau „Am aflat că vecinul a avut astăzi un accident”.

Comunicare de idei și opinii sau de teorii personale. Discuției de la nivelul doi i se mai adaugă și un comentariu. Exemple: „Am fost la biserică, am ascultat predica și cred că a fost o predică bună.” sau „Astăzi la serviciu am avut o discuție cu șeful și mi-a spus să fiu mai punctual.” sau „Am aflat că vecinul a avut astăzi un accident; la felul cum conduce, de mult mă așteptam la asta.” Acest nivel este cel mai uzitat în relațiile interumane „ceva mai serioase”.

Împărtășire de simțăminte sau sentimente. Aici apar și emoțiile, intră în scenă afectivitatea sau sentimentele rezultate în urma a ceea ce ni se întâmplă nouă sau celor despre care vorbim. Exemple: „Am fost la biserică, am ascultat predica și cred că a fost o predică bună, chiar m-a impresionat plăcut și mi-am pus niște întrebări.” sau „Astăzi la serviciu am avut o discuție cu șeful și mi-a spus să fiu mai punctual, mi-a fost rușine când m-a luat la rost și m-am simțit foarte prost.” sau „Am aflat că vecinul a avut astăzi un accident; la felul cum conduce, de mult mă așteptam la asta, dar chiar și așa, mă doare sufletul pentru el”. Majoritatea familiilor se opresc cel mult la acest nivel de comunicare.

Dezvăluire de sine sau deschidere totală. Acest nivel înseamnă să spui tot ce ai pe suflet, chiar dacă ceea ce ai spune nu ar fi extrem de convenabil pentru tine sau pentru cei din jur. Ținta acestui nivel de destăinuire este de a goli tot ce este în inimă pentru ca celălalt să beneficieze complet de efectele comunicării. Mai mult, acest nivel implică și decizii sau hotărâri pentru viitor. Principala condiție este ca deschiderea să fie reciprocă. Exemple: „Am fost la biserică, am ascultat predica și cred că a fost o predică bună, chiar m-a impresionat plăcut și mi-am pus niște întrebări. Eu chiar am probleme serioase în domeniul despre care s-a vorbit astăzi. Vreau să mă schimb și să nu mai fac ceea ce am făcut până acum.” sau „Astăzi la serviciu am avut o discuție cu șeful și mi-a spus să fiu mai punctual; mi-a fost rușine când m-a luat la rost și m-am simțit foarte prost. Eu întârzii destul de des, dar de astăzi m-am decis să fiu punctual și să respect timpul de muncă.” sau „Am aflat că vecinul a avut astăzi un accident; la felul cum conduce, de mult mă așteptam la asta, dar chiar și așa, mă doare sufletul pentru el. Să știți că uneori îi făceam ochi dulci și el la fel. Dar de astăzi înainte voi fi mult mai atentă ca să nu se mai repete. Te rog să mă ierți că am fost atât de superficială”.

„Soțul și soția trebuie să fie totul pentru celălalt. Soția nu trebuie să aibă secrete față de soțul ei și pe care să le împărtășească cu alții, iar soțul nu trebuie să aibă secrete față de soția sa, pe care să le împartă cu alții.” (Ellen G. White, *Căminul adventist*, p. 177)

Ce frumos ar fi ca toate familiile să fie cuprinse de o comunicare completă, de o deschidere totală! Ce frumos ar fi ca să nu mai existe secrete între parteneri! Cât de frumos ar fi acel cămin în care soțul și soția să-și spună absolut tot ceea ce au pe suflet! Cât de bine ar fi ca nimeni altcineva să nu mai poată afla lucruri „picante” din viața intimă a celor doi!

Secretele (mai mici sau mai mari) sunt cele mai mari piedici în calea comunicării. Cred că deja te-ai decis să nu mai ai secrete față de partener. Cu ajutorul lui Dumnezeu, comunică cantitativ și mai ales calitativ. Sunt convins că vei fi deosebit de mulțumit cu rezultatul acestei investiții. Pe deasupra, în cărțile din ceruri, vor fi stocate doar referințe pozitive, plăcute despre ceea ce ați „vorbit adesea unul cu altul” tu și cei din familia ta. ■

Viorel Dascălu este pastor în Conferința Moldova.

**COMUNICARE
COMPLETA
VIOREL
DASCALU**

**„VORBIREA VOASTRĂ SĂ FIE TOTDEAUNA CU HAR, DREAȘĂ CU SARE, CA SĂ ȘTIȚI CUM TREBUIE SĂ RĂSPUNDEȚI FIECĂRUIA.”
(COLOSENI 4:6)**

CRIZA OMEGA

George Knight a strâns într-una din cărțile sale acele mituri care circulă în gândirea adventiștilor. Ce este mitul? Este suma unor crezuri imprecise și nefondate, despre care unii cred că ar corespunde cu adevărul. Fiecare denotațiune, și așa se face că și adventiștii, își are miturile ei. În acest studiu scurt aș dori să mă refer la mitul cu privire la criza Alfa și Omega. Nimic nu dovedește mai bine faptul că mitul și realitatea se amestecă decât mulțimea de scrieri, filme, benzi sonore care încearcă să dezlege în ce ar consta criza Omega.

Fundalul mitului

Deoarece miturile nu apar din vid, să examinăm mai întâi acele conexiuni istorice concrete din care au crescut acele teorii legate de criza Omega. Tim Poirier (se pronunță poarie) scrie în *Enciclopedia E.G. White* că denumirea de „criza Alfa și Omega” este o expresie pe care Ellen G. White a folosit-o pentru prima dată în legătură cu o carte a dr. Kellogg cu titlul *Templul viu* (1904). În această carte, acest doctor de renume mondial în domeniul reformei sanitare a prezentat punctul de vedere, conform căruia Dumnezeu nu este o ființă personală, ci realitatea care umple întreaga natură. Așadar, „pentru dobândirea sfințeniei, omul ar trebui doar să dezvolte puterea care se află în el” (MH 428).

Conform învățăturii lui Kellogg, puterea divină care se află în mod natural în om este cu totul suficientă pentru ca noi să trăim o viață sfântă și să fim mântuiți. Ellen G. White a numit această concepție „criza Alfa” și a declarat: „Curând trebuie să apară și Omega” (1SM 203), și de aici reiese faptul că frățietatea trebuie avertizată „să nu înceapă să polemizeze cu privire la persoana lui Dumnezeu și în ce constă prezența Sa” (1SM 203).

În cadrul crizei Alfa era vorba despre două întrebări: care este imaginea adventiștilor despre Dumnezeu și ce cred cu privire la bazele mântuirii? Aceste întrebări nu sunt noi și nu Kellogg a fost primul care le-a pus. Aceste două întrebări au apărut deja cu ocazia jertfelor aduse de Cain și Abel. Mai mult, se poate observa că, dacă facem cale întoarsă spre originea fiecărei orientări religioase, constatăm că la sorgintea lor se află o anumită concepție despre Dumnezeu și o anumită învățătură cu privire la bazele mântuirii: unii acceptă jertfa pentru păcat, iar ceilalți se bazează pe meritele proprii (PP 73).

Ellen G. White a vorbit despre faptul că și criza Omega trebuie să apară, dar nu a spus care anume va fi

conținutul acestei crize. Așa după cum scrie W. Coon: „Ellen G. White nu a identificat apostazia Omega, dar a creat o paralelă între Alfa și Omega, iar prin aceasta a sugerat că cei care cunosc legile care stau la baza apostaziei Alfa, aceia vor recunoaște mai ușor și vor putea chiar să evite criza Omega” (*Ministry* 1980, aprilie, pp. 12–18). Această declarație ne îndreaptă atenția spre doi factori importanți: ne protejează de acea tentativă, des repetată, de a umple criza Omega cu conținutul ales de noi, după propria noastră plăcere, și ne pune la îndemână cheia înțelegerii și a soluționării crizei. De aceea vom examina trei lucruri: doctrina și practica reprezentanților crizei Alfa, natura mișcării și, în final, mesajul mișcării.

Actorii crizei Alfa

Ce fel de oameni au fost actorii crizei Alfa? Să identificăm cel puțin opt trăsături caracteristice.

Au fost conducători: cei care au inițiat apostazia erau persoane cu roluri de seamă în rândul pastoriilor, al profesorilor și al medicilor.

Erau învățați: actorii principali ai apostaziei au provenit dintre medicii și cercetătorii din domeniul sănătății.

Erau persoane cu influență: Ellen G. White i-a caracterizat astfel pe purtătorii de cuvânt ai mișcării: „guri rele și – exersați după o practică îndelungată de a știrbi adevărul – erau minți ascuțite care se străduiau fără încetare să producă tulburare și să ducă la îndeplinire planuri făurite de Satana” (2SM 195).

Erau conduși de filozofii speculative: Conform lui Ellen G. White, medicii care au participat la mișcare „aveau convorbiri care se prelungeau târziu în noapte”, iar, între timp, Satana le-a furat credința dată sfinților. Conform lui Ellen G. White, este imposibil ca oamenii „să asculte speculații filozofice plăcute și, concomitent, să păstreze în gândirea lor curăția cuvântului Dumnezeului viu” (1SM 197).

Erau persoane care manifestau opoziție față de pastori: Ellen G. White, deja în scrisoarea scrisă din Australia, l-a avertizat pe Kellogg „să nu separe influența lui de influența slujirii Evangheliei” (8T 180). Apoi, după o lună, scrie din nou: Satana „s-a străduit să creeze o asemenea stare de lucruri, prin care slujitorii Evangheliei sunt discreditati, iar lucrarea lor este criticată” (*Scrisoarea* 232, 10 nov. 1899).

Erau împotriviți față de Ellen G. White: Mai grav decât cele de mai sus era faptul că reprezentanții crizei Alfa

și mai ales doctorul Kellogg, erau tentați să nu țină seama de sfaturile lui Ellen G. White și, mai mult decât atât, ocazional acționau pe față împotriva lor.

Urmăreau prestigiul: Kellogg s-a înconjurat de oameni care îi dădeau dreptate în toate privințele. Singura măsură după care cineva corespundea sau nu era credințioșia față de doctor: „Doar atunci ești dispus să conlucrezi cu ei, dacă sprijină în totul concepțiile tale” (8T 188) – i-a scris Ellen G. White.

Spirit distructiv: Ellen G. White a afirmat în mod hotărât că cei aflați în mișcarea Alfa sunt porniți să „slăbească grinzile portante” (2SM 204) și să zguduie temelii credinței noastre.

Mișcarea Alfa

Apostazia Alfa nu a constat doar din acele câteva învățături eronate pe care le susțineau Kellogg și aliații săi, ci a fost „o mișcare nouă”. Chiar și Ellen G. White s-a exprimat în felul acesta despre ea (1SM 205). Mișcarea a avut trei însușiri caracteristice:

Căuta o nouă formă de organizare: Ellen G. White a scris următoarele: dușmanul sufletelor a plantat în conducătorii apostaziei gândul că biserica trebuie reformată; iar această reformă consta atât din „reorganizarea, cât și din renunțarea la învățăturile care constituie pilonii credinței noastre” (1SM 204). Biserica Adventistă a înfăptuit o formă de organizare alcătuită din patru niveluri de reprezentare: biserica locală, conferința, uniunea și conferința generală. În privința aceasta, Kellogg voia – a și reușit în cazul sanatoriului Battle Creek – ca misiunea medicală să fie scoasă din mâna bisericii și să fie lăsată cu totul sub îndrumarea sa. Ellen G. White a observat la timp faptul acesta și i-a scris: „Dumnezeu mi-a arătat că pe tine te urmărește ispita conform căreia ți-ai dori ca misiunea medicală să devină independentă de conferință” (8T 187). A doua preocupare a fost aceea de a aduce la existență comunități independente, autonome, o biserică cu obligații mult mai lejere.

Se străduia să producă literatură de tip nou: Membrii mișcării de apostazie Alfa doreau să schimbe și filozofia editurii bisericii: „S-ar edita altfel de cărți”, scria Ellen G. White (1SM 204). Primul semnalment a fost cartea intitulată *Templul viu*, care subordona în mod evident problemele religioase obiectivelor reformei sanitare. Propagarea modului de viață sănătos a devenit mai importantă decât vestirea soliei advente în curăție și conform Bibliei. Ellen G. White a reacționat astfel la cele întâmplate: „Cartea cu titlul *Templul viu* conține ereziile oribile ale apostaziei Alfa. Va veni și Omega și va fi acceptată de aceia care nu vor să ia aminte la avertismentele venite de la Dumnezeu” (1SM 200).

Ellen G. White a primit o descoperire prin viziune în această problemă, ceea ce a și consemnat într-o scrisoare.

Conform acesteia, a văzut cartea în mâna unei persoane prestigioase, care i-a spus: „În cartea aceasta sunt unele propoziții pe care nici autorul nu le înțelege așa cum trebuie. Multe lucruri sunt ceptoase și apar într-o formă tulburătoare... iar acesta nu este singurul material produs care va fi impus poporului” (*Scrisoarea 211*, 1903). Dacă Dumnezeu nu ar fi intervenit în mod hotărât, cine știe câte alte materiale ar fi apărut cu scopul de a duce în eroare oamenii și pentru a distruge biserica.

Accentuarea excesivă a problemelor sociale: Kellogg se afla sub influența unui anumit dr. D. Downknot, care a fost întemeietorul unei misiuni medicale nenenominaționale și, ca atare, ar fi vrut să înfăptuiască mai multe schimbări în privința lucrării de evanghelizare a Bisericii Adventiste. Plănuia ca, în locul ciclurilor de evanghelizări publice, să se realizeze o misiune specială pentru alcoolici, pentru prostituate și pentru alte asemenea grupuri. A început să modifice misiunea medicală, mai cu seamă în Chicago, unde a deschis o școală medicală. Esența transformării era ca „misiunea medicală, în loc să urmărească obiectivele clare și hotărâte ale evanghelizării, care caracterizau pretutindeni lucrarea bisericii, să îmbrace mai degrabă un caracter general, neutru, nenenominațional”.

Ellen G. White nota cu oarecare amărăciune că un asemenea program, prin care se exagerează slujirea unilaterală a oamenilor în vederea unei bunăstări pământești și prin care sunt excluse clasele sociale superioare din slujirea Evangheliei, ar fi cu siguranță „o lucrare minunată” (1SM 204–205), dar prețul ei ar fi acela că adventiștii nu ar face acea lucrare cu care i-a însărcinat Dumnezeu (8T 185).

Apostazia Alfa a transformat activitatea socială în ramura principală a misiunii bisericii, față de care Ellen G. White a avut obiecții, mai întâi într-o manieră mai delicată, dar apoi, când pericolul a crescut, a luat forme tot mai vehemente.

„Solia Alfa”

Pericolul cel mai grav pentru biserică, în privința apostaziei Alfa, a venit din partea învățăturilor ei. Ellen G. White a însumat în mod intuitiv efectul învățăturilor apostaziei Alfa asupra soliei noastre: dacă am aplica reformele propuse, „s-ar schimba religia noastră” (1SM 204). Cum? Prin abandonarea principiilor fundamentale ale adevărului, prin minimalizarea unor adevăruri, cum ar fi Sabatul. Să ne uităm la câteva exemple concrete.

Caracteristicile generale ale teologiei Alfa: față de ceea ce reprezenta solia Alfa, Ellen G. White a folosit expri-

CONFUZIE SI
APOSTAZIE
SZILVASI
JOZSEF

„LA LEGE ȘI LA
MĂRTURIE”....!
(ISAIA 8:20)

mări cum ar fi: „teorii spiritiste cu privire la personalitatea Dumnezeirii” (ISM 204), „teoretizări intelectuale” (ISM 205), „erezii subversive” (ISM 195)), „știință falsă” (ISM 204), a căror acceptare ar însemna „abandonarea pilonilor doctrinari” (ISM 204). Cei care primesc și devin reprezentanți ai acestor învățături „resping experiențele din trecutul poporului lui Dumnezeu” (ISM 204).

Reforme doctrinare propuse: Nu ar fi abandonate total învățăturile cu privire la *Sabat și la creațiune*, dar ar fi tratate cu ușurătate și, prin aceasta, le răpesc acele accente pline de putere atât de caracteristice doctrinei adventiste (ISM 205). Studiarea evenimentelor finale ocupă un loc primordial în viața poporului timpului sfârșitului. Față de aceasta, reprezentanții apostaziei Alfa „au afirmat că evenimentele din viitorul apropiat nu sunt destul de importante pentru a le da o importanță aparte” (ISM 204). Învățăturile panteiste „fac fără efect adevărul de origine cerească. Răpesc poporului lui Dumnezeu experiențele trecutului, iar în locul acestora învață o știință falsă” (ISM 204).

Accentuarea eticii umanitare: O caracteristică particulară a apostaziei Alfa a fost aceea că, dând la o parte puterea lui Dumnezeu, și-a construit valorile morale doar pe bunătatea intrinsecă a omului. Conducătorii susțineau că „virtutea este mai bună decât păcatul, dar fără a căuta pe Dumnezeu, se bazează pe puterea omenească, putere care, fără Dumnezeu, nu are nicio valoare. Ei și-au pus temeliiile pe nisip și, ca atare, furtuna și vântul le-ar mătura de la locul lor” (2SM 205). Ori ce fel de sistem etic, care face abstracție de puterea lui Dumnezeu și se ali-

mentează doar din resursele puterii umane, se aseamănă cu o casă construită pe nisip.

Un amestec de adevăr și erezie: Nu fiecare element al apostaziei Alfa era fals, ci era un amalgam de adevăr și erezie, ceea ce făcea să fie și mai periculoasă. „În cartea *Templul viu* – așa cum scria Ellen G. White – „există declarații absolut adevărate, dar ele sunt amestecate cu erezii. Sunt citate versete biblice scoase din context pentru a-și susține concepțiile greșite” (ISM 199). „Cărarea adevărului și cărarea ereziei înaintea strâns una lângă cealaltă și, astfel, pentru unii cele două pot părea a fi identice, pentru cei ce nu sunt conduși de Duhul Sfânt și care, din această cauză, nu sunt în stare să facă distincție între adevăr și erezie” (ISM 202).

Ce să spunem despre Omega?

Ce este Omega? Când va apărea? Așa cum am arătat mai sus, Ellen G. White nu a spus nimic despre aceasta. De aceea, tot ce putem citi adesea în literatura adventistă independentă nu este decât pură „potriveală” teoretică. Ellen G. White a spus doar atât: „În măsura în care suntem elucidați în privința naturii apostaziei Alfa, vom fi în stare să recunoaștem și manifestările apostaziei Omega.” Acele sfaturi pe care le-a oferit în legătură cu apostazia Alfa ne oferă un ajutor semnificativ în a ști să tratăm și apostazia Omega.

Să fim vigilenți: „Nepăsarea și lenevia pot avea ca rezultat pierderea credinței și a cerului” (ISM 196).

Să recunoaștem obiectivele dușmanului: „Satana și îngerii lui fac tot ce este cu putință, cu scopul de a controla mințile oamenilor; astfel că învățăturile eronate și poveștile plăcute îi mătură” (ISM 194).

Să luăm atitudine față de erezii: „Vă mirați că am ceva de spus atunci când văd începuturile unei asemenea lucrări, care ar doborî unii piloni de bază ai credinței noastre din locul lor? Trebuie să ascult de porunca: Întâmpin-o!” (ISM 208).

Să păzim pilonii credinței noastre: „Noi trebuie să păzim acele puncte de reper de pe drumul nostru, care ne-au făcut să fim ceea ce suntem și le vom păstra așa cum au fost date de Dumnezeu în Cuvântul Său și prin mărturiile Duhului. Dumnezeu ne cheamă să ne prindem cu puterea credinței de acele principii fundamentale care se întemeiază pe o autoritate indiscutabilă” (ISM 208).

Să nu ne temem și să nu uităm: „Nu avem să ne temem de viitor decât dacă uităm drumul pe care ne-a condus Dumnezeu și acele învățături pe care le-am primit de la El de-a lungul istoriei noastre” (LS 196).

În realitate, criza Omega are o rezolvare foarte simplă: „La Lege și la mărturie”....! (Isaia 8:20) ■

Dr. Szilvási József este rector al Facultății de Teologie Adventistă din Pécel, Ungaria.

REPERELE CREDINȚEI – magazin de inspirație și spiritualitate biblică

Era seară. În Palatul Culturii din județul unde copilărise Dumitru Cornilescu, stăteam alături de un prieten pastor pe primul rând și împreună urmăream prezidiul care lansa „Ediția Dumitru Cornilescu Revizuită” a Noului Testament. Între punctele programului, observam aprinderea ecranului telefonului, care aproape că mi-a ajuns tovarăș de viață. Apelul președintelui mi-a reținut atenția și am ales să-i răspund cât de repede se putea. O ușă mascată în zid se afla chiar lângă noi; din fericire era descuiată. Am pătruns dincolo și, pe măsură ce conversam, deslușeam în negura sălii unde nimerisem o scenă complet goală, în fața unui amfiteatru plin de umbre.

Fratele Aurel Neațu avea viziunea unei reviste misionare și îmi vorbea convins, foarte entuziasmat despre nevoia unui material tipărit, folositor misionarilor noștri. Făceam pași în semiintineric, ocupam un loc și apoi mă ridicam, stârnit de idei. Întrezăream șiruri de fotolii care își ridicau spătarul în amfiteatru, parcă pline de întrebări. Exponatele artistice pe lângă care treceam stăteau martore la zămislirea noii publicații.

Puțin câte puțin, mi-am clarificat răspunsurile. Timpul și colegii sunt buni sfătuitori. Către sfârșitul anului, într-o ședință de lucru la București, președintele a cules opiniile autorilor care aveau să colaboreze în proiect. S-a format echipa editorială prin numiri făcute de comitetele conferințelor, s-a numit echipa tehnică și tipografia bisericii a oferit cel mai mic preț de publicație adventistă din țară.

De ce o nouă revistă?

Profetul nostru, un scriitor de excepție, i-a sfătuit pe pastorii adventiști să scrie. Ellen White le-a cerut acestora să își transcrie predicile și să le publice sub formă de broșuri. În vremea noastră, aproape că nu ar fi nevoie, întrucât multe predici pot fi vizionate cu un impact sporit. În schimb, persistă ideea ca predicatorii să-și prelungească influența prin alți „predicatori tăcuți”, prezenți în casele cititorilor.

O revistă de tip magazin, cu rubrici diverse, adresată unui public de nivel mediu din România nu exista până acum. Nici o revistă de popularizare a mesajului Bibliei din perspectiva adventistă nu era difuzată publicului larg. Analizând piața cotidianelor și tirajele unor publicații similare ale bisericilor tradiționale și protestante din România, considerăm că merită, chiar în aceste timpuri, să consolidăm o echipă de pastori care să scrie inspirat, simplu și puternic.

Ca florile primăvara

În momentele când scriu, revista s-a născut deja, colegiul de redacție i-a dat un nume și își face loc la tipar.

Credem că primul număr va ajunge în biserici începând cu primele zile ale lunii februarie. Se întâmplă ca în lumea Bibliei: în timpul lunii februarie se îndulceau primele smochine. Sperăm să fie bine primită și răspândită ca florile primăvara.

Recent, Comitetul Uniunii de Conferințe a aprobat ca numele Bisericii Adventiste de Ziua Șaptea din România să apară în lista partenerilor revistei, alături de alte instituții. Revista *Reperete credinței* promovează un stil de viață conform Bibliei și valorilor noastre spirituale. La jumătatea fiecărui număr, vom prezenta o învățătură specific adventistă, așa cum se oglindește în persoana și viața Mântuitorului Hristos. O treime din rubrici aduc în atenție file din Scriptură. Căutăm intervențiile lui Dumnezeu în istoria creștinismului și oferim exemple de vieți care au fost schimbate de puterea divină. Cu fiecare apariție, menționăm fragilitatea vremurilor pe care le trăim. Alte rubrici sunt: Actualitate, Practic, Spiritualitate, Familie, Tineri, Copii, Rebus, Dialog cu cititorii, Sănătate, Locuri biblice, Media, Interviu.

Un instrument misionar

O parte considerabilă a prețului de tipar este subvenționată de Uniune și cele patruzeci de pagini color din fiecare număr pot fi cumpărate la prețul de 1 leu/bucată. Conferințele care participă la proiect vor oferi gratuit un anumit număr de reviste. Recomandăm tuturor iubitorilor de literatură adventistă să distribuie fiecare număr în mod gratuit, oferindu-l spre lectură persoanelor interesate sau plasându-l în sălile de așteptare ale cabinetelor.

Rugați-vă pentru grupul de pastori coautori și redactori. Avem nevoie să găsim calea spre inima cititorilor. Avem nevoie să găsim cuvintele potrivite pentru un mesaj reprezentativ care să conteze, înveșmântat în spiritul lui Hristos.

M-am rugat ca Dumnezeu să dea un final supranatural publicației noastre. O așezăm în mâna Lui și ne dorim ca ea să slujească biserica și să-I aducă onoare lui Dumnezeu.

**INSTRUMENT
MISIONAR
DANIEL
BRINZAN**

Pentru comenzi și sugestii, vă rugăm să verificați datele de contact din revistă sau să ne apelați la numărul de telefon 0769036691. În timp, ne veți găsi pe Facebook și Instagram, precum și la adresele www.reperelcredintei.ro și reperelcredintei@gmail.com

Daniel Brînzan este coordonator al revistei *Reperete credinței*.

UN EXPERIMENT – RUGĂCIUNEA, ÎNTRE RUTINĂ ȘI PUTEREA LUI DUMNEZEU

Experiența

S-a întâmplat cu mulți ani în urmă. Erau acei ani când, pentru a rămâne credincios adevărului Bibliei, trebuia să suferi persecuție, să fii ridiculizat și să înfrunți nu doar marginalizare din partea celor din afara bisericii, dar – din păcate – și din partea celor din interiorul ei. Mulți din cei ce citesc acest articol știu despre ce vorbesc.

Una din problemele cu care se confruntau familiile cu copii era lupta pentru păzirea Sabatului în școală. Întrucât școala se frecventa șase zile pe săptămână, sâmbăta era inclusă în programul școlar, astfel, copiii familiilor adventiste aveau doar două variante. Una din acestea era să își calce pe conștiință, să ignore Legea lui Dumnezeu și să se strecoare prin sistemul de învățământ sub umbrela anonimatului, de la cursurile elementare până la cele universitare. Cea de-a doua opțiune era să rămână credincioși poruncii a patra. În acest caz, trebuiau să suporte consecințe care îi afectau emoțional și – uneori – chiar fizic. În mijlocul acestor lupte, Dumnezeu era însă prezent, gata uneori să intervină pentru apărarea copiilor Săi, alteori să le dea putere să rămână statornici în încercări.

În cele ce urmează, vreau să vă împărtășesc o experiență din acei ani. Era într-o zi de vineri, când sora mea mai mare, Doina, a venit de la școală plângând și spunând părinților că învățătoarea ei a ridiculizat-o din nou în fața clasei pentru credința ei în Dumnezeu și, pentru a fi mai convingătoare în disprețul manifestat față de cei ce încă mai cred în divinitate, a hotărât ca a doua zi (sâmbătă) să programeze o teză de final de trimestru. „Cei care nu vor veni la școală vor rămâne corigenți pe toamnă!” a tunat ea cu hotărâre. Bineînțeles că făcea aluzie la Doina.

După ce a împărtășit durerea ei cu părinții, sora mea a izbucnit din nou în lacrimi. „Draga mea”, i-a spus mama atunci, „nu plânge, vino să prezentez situația ta în fața «Directorului General», care are sub control toate școlile acestei lumi.” Îmi

aduc aminte de cuvintele rostite de mama mea în rugăciune: „Doamne, nu este treaba mea să Îți cer să o pedepsești pe această învățătoare care mi-a amenințat fiica cu corigența. Îți cer însă ceva, dacă vrei, ia somnul de pe ochii acestei femei pentru următoarele trei nopți.”

A fost o rugăciune scurtă, din toată inima. Sabatul a fost unul special pentru întreaga familie, cu laude și mulțumiri pentru iubirea și minunile harului divin. Luni dimineața, când mama ne pregătea de plecare la școală, cineva a sunat la ușa de la intrare. Mama a deschis ușa. Vă imaginați cine era acolo, în ușă? Da, chiar învățătoarea suorii mele. Cu o față răvășită care exprima oboseala, nesomnul, a salutat frumos și a spus: „Doamna Baci, vă rog să mă iertați că vă deranjez așa de vreme. Vineri am amenințat-o pe Doinița că o las corigentă dacă nu vine sâmbătă la școală pentru teză. Vreau să vă spun că îmi pare rău că am amenințat-o în felul acesta. Vă promit că astăzi îi voi da ocazia să scrie teza. De fapt este singura care a lipsit sâmbătă... Sunt atât de obosită... de trei nopți nu pot dormi... nu știu ce e cu mine.”

Rugăciune ascultată! Poate veți zice: „Îi pedepsește Dumnezeu pe cei ce ne fac rău în urma rugăciunilor noastre?” Răspunsul meu este: „Nicidecum!” El este serios, înțelept, drept, uneori însă are și simțul umorului și ne mai strecoară în suflet și câte un zâmbet de satisfacție.

Despre rugăciune s-au scris atâtea cărți, s-a spus atât de mult, am auzit atâtea predici, atâtea seminare, încât nu știu dacă am fi în stare să mai adăugăm ceva nou acestui subiect. Problema noastră nu este legată atât de mult de cunoștințele noastre referitoare la rugăciune, ci mai curând de practica acestui exercițiu religios, spiritual, care ne conectează cu cerul. Auzim și azi atâtea opinii referitoare la rugăciune! Din nefericire, mulți creștini nu mai cred în puterea rugăciunii, sau o acceptă doar în măsura în care ea corespunde așteptărilor lor.

Dincolo de aspectul de rutină al rugăciunii de dimineața, de la masă, înainte de a ieși pe ușă și

„PE VREMURILE
CÂND TOTUL
ERA MAI DIFICIL,
OAMENII
ERAU MAI
ADEVĂRAȚI!” –
MEHMET
MURAT ILDAN

apoi seara la culcare, mai credem noi în rugăciune ca fiind puterea lui Dumnezeu? Care a fost ultima rugăciune pe care Dumnezeu ți-a ascultat-o? Nu, nu mă refer doar la acea rugăciune la care ai primit răspunsul cerut și așteptat de tine, ci la acea asigurare că Dumnezeu deține controlul, oricare ar fi încercarea prin care treci. Mai are Dumnezeu ceva de spus generației noastre care se confruntă cu necredința zilelor din urmă și, având acces la Google, poate găsi online răspuns la toate întrebările ce ne frământă?

Experimentul

„ÎNTOTDEAUNA AM FOST MAI INTERESAT DE EXPERIMENT, DECÂT DE REZULTATUL LUI.”

– ORSON WELLES

La sfârșit de an (2019), am încercat un experiment. Într-o dimineață, în timpul devoționalului personal, am avut un îndemn să mă rog pentru cineva pentru care nu mă mai rugasem niciodată în trecut. După câteva clipe de liniște, am simțit că vreau să mă rog pentru personalul de la Conferință. Și nu pentru toți... sunt prea mulți! Voiam să mă rog pe nume, pentru fiecare. Îmi cer iertare că am omis numele celor din comitetul executiv, al administratorilor și directorilor de departamente. Am considerat ca aceștia sunt oricum în atenția multora. Așa se întâmplă când ai o poziție importantă. M-am orientat asupra celor care nu se află pe prima pagina a revistelor adventiste, despre care nu se vorbește mult și frumos prin biserici – secretare, asistenți de departamente, asociații locali ai școlilor bisericii, etc.

Am intrat pe pagina de internet a Conferinței (îmi rezerv dreptul de a păstra confidențialitatea numelui Conferinței – ținta experimentului meu) și am făcut o listă cu douăzeci de nume. Nu cunoșteam personal pe niciunul dintre ei. Apoi am început să mă rog pe rând, pentru fiecare dintre ei. M-am rugat pentru ei, pentru familiile lor, pentru problemele cu care se confruntă, pentru situațiile cărora trebuie să le facă față la birou, acasă sau în biserică.

Credeți-mă, mi-a luat ceva timp să mă rog pentru douăzeci de persoane; nu rugăciunea rutinei, ci una din inimă. Apoi, m-am așezat la computer și fiecărei persoane de pe lista mea i-am adresat un mesaj personal prin e-mail. Iată conținutul mesajului: „În dimineața aceasta, cu ocazia devoționalului pe care-l am zilnic, am avut simțământul că trebuie să mă rog pentru tine și familia ta, ceea ce am și făcut. Noi, pastorii, apreciem cu adevărat slujirea voastră pentru Isus, pentru biserica Sa și pentru noi. Efortul și dedicarea voastră nu sunt uitate nici de Dumnezeu și nici de aceia pe care îi slujiți. Te rog, primește acest paragraf inspirat ca un mesaj de încurajare din partea lui Dumnezeu:

«O viață trăită în Hristos este o viață de pace lăuntrică... Speranța ta nu se află în tine însuși; ea este în Hristos. Slăbiciunea ta se unește cu puterea Lui, neștiința ta cu înțelepciunea Lui, nesiguranța ta cu puterea Lui persistentă. Astfel, tu nu trebuie să te bizui pe tine însuși, nu trebuie să îngădui minții să se ocupe de eul tău, ci să te încrezi în Hristos... Numai iubindu-L, imitându-L și depinzând în totul de El vei putea fi transformat după chipul și asemănarea Sa» (CCH 49-50).

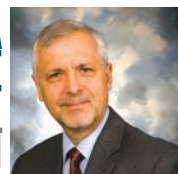
„SĂ FACEM BINE ORIUNDE AVEM OCAZIA, IAR REZULTATELE NU SE VOR LĂSA AȘTEPTATE.”

– CHARLES SPURGEON

Doriți să știți rezultatul acestui experiment? După doar câteva ore, am început să primesc mesaje. Iată câteva din acestea. Voi schimba numele expeditorului din aceleași motive de confidențialitate.

„Dragă Mihail, mesajul tău a sosit exact la vremea potrivită. Desigur, Dumnezeu sosește întotdeauna la timp. Familia noastră trece printr-o situație foarte dificilă. Avem însă încredere în Dumnezeu că El ne știe și voia Lui se va împlini cu noi, chiar dacă drumul este anevoios și uneori dureros. Mulțumesc pentru că ai

**PUNETI-MĂ
LA ÎNCERCARE
MIHAIL
BACIU**

**„ISUS LE-A SPUS O
PILDĂ, CA SĂ LE ARATE
CĂ TREBUIE SĂ SE
ROAGE NECURMAT ȘI
SĂ NU SE LASE.”
(LUCA 18:1)**

permis Domnului să-ți vorbească. Citatul pe care l-ai trimis este potrivit cu nevoia noastră actuală și ne-a încurajat foarte mult.” – Gina

„Pastore Baci, stăteam la rând în Walmart. Am decis să-mi verific e-mailul și am descoperit mesajul de la tine. Când am început să-l citesc, fără voia mea, lacrimile au început să curgă. Mulțumesc pentru că l-ai permis lui Dumnezeu să te folosească pentru a atinge viețile altora. Sunt uimită să descopăr că sunt un recipient al iubirii Sale și al atenției tale. I-am citit mesajul și lui Darrel (soțul) când am ajuns acasă. Amândoi suntem atât de recunoscători pentru rugăciunile tale în favoarea noastră. Avem acum în familia noastră extinsă pe unii care se confruntă cu divorțul, probleme financiare, credința în Dumnezeu. Și aceasta se întâmplă nu de multă vreme. Citatul din *Calea către Hristos* m-a ajutat să-mi îndrept atenția spre Isus – este de fapt exact ceea ce aveam nevoie să aud. Voi continua să recitesc acest paragraf în zilele următoare. Mulțumesc foarte mult pentru mesaj și pentru rugăciune. Acest lucru înseamnă mai mult decât vei putea ști vreodată.” – Carrie

„Pastore Baci, mulțumesc mult pentru mesajul tău. Rugăciunea este întotdeauna bine-venită. Soțul meu a avut o intervenție chirurgicală săptămâna trecută, când i-a fost implantat un stimulator cardiac... Apreciez mult rugăciunile tale în favoarea noastră. Îmi place citatul din *Calea către Hristos*. Îl voi copia să-l pot citi mereu.” – Deborah

„Mulțumesc, Mihail. Mesajul tău a însemnat atât de mult pentru mine. Chiar în dimineața aceasta inima mea s-a îndreptat cu durere spre Dumnezeu, în urma pierderii mamei mele,

care a murit de curând... Rugăciunea ta m-a încurajat să fiu recunoscătoare lui Dumnezeu în dimineața aceasta. Rugăciunea are putere.” – Gail

La final, voi prezenta concluzia mea personală referitoare la acest experiment.

1. Rugăciunea de mijlocire este o necesitate pentru cei din jurul nostru.

„Pretutindeni în jurul vostru, se află oameni care suferă nenorociri, care au nevoie de cuvinte de simpatie, dragoste și duioșie și de rugăciunile voastre umile și pline de milă.” — E. G. White, *Mărturii pentru comunitate*, vol. 3, p. 530.

2. Să nu vă închideți niciodată sufletul când Dumnezeu dorește să vă vorbească, invitându-vă să mijlociți în rugăciune pentru cineva cu totul străin.

3. Multe suflete ar fi încurajate, ajutate să depășească un moment dificil în viață, dacă ar fi mai mulți aceia care le-ar adresa un mesaj de speranță și i-ar asigura de susținerea lor în rugăciune.

4. Rugăciunea de mijlocire este o binecuvântare nu doar pentru cei pentru care ne rugăm, ci și pentru noi, cei care suntem o parte a planului lui Dumnezeu de a binecuvânta pe cei din jurul nostru.

5. Dumnezeu are încă multe pilde să ne spună, prin care să ne arate că „trebuie să ne rugăm necurmat și să nu ne lăsăm”.

Ce părere aveți, cu cine începem lista? ■

Dr. **Mihail Baci** este pastor al bisericilor Ellijay și Jasper, Georgia, Statele Unite.

LA ODIHNĂ

Ana Boteanu

Sora Ana s-a născut în Alexandria în primăvara anului 1927, în familia Căluș, o familie de oameni onești și credincioși. L-a cunoscut și L-a iubit pe Dumnezeu din copilărie, iar ca elevă a fost persecutată în timpul școlii din motive religioase. La

vârsta de 18 ani a venit în București, unde a fost botezată în comunitatea Labirint. S-a căsătorit cu tânărul Ion Boteanu, alături de care s-a implicat cu multă dedicare în activitățile comunității. A

fost foarte conștiincioasă în slujire, cântând mulți ani în corul comunității, fiind instructoare la grupele de copii, având întotdeauna cuvinte de încurajare pentru toți. După decesul soțului a rămas la fel de credincioasă Mântuitorului pe care L-a iubit, până la vârsta de peste 92 de ani. Și-a încheiat viața cu speranța puternică în făgăduința învierii și a întâlnirii cu cei dragi, pe care i-a iubit și i-a slujit cu bucurie. Într-o scrisoare-testament către nepoți, scria: „Să mă ajute Dumnezeu ca în veșnicie să-L mulțumesc și să-L servesc cu credincioșie... Ne încredințăm în mâinile Domnului și la bună revedere!” ■

A consemnat **Leonida Ghioaldă**, pastor pensionar.

REGULI ESENȚIALE ÎN EDUCAREA COPIILOR

Este absolut firesc să le dorim copiilor noștri tot ce e mai bun, să vrem ca ei să atingă culmile care erau cândva mult prea înalte pentru noi. Să le oferim un fundament propice pentru creșterea și dezvoltarea unor caractere pline de demnitate, onoare, credință și bun-simț.

Totuși, uneori se întâmplă să ne pierdem în prea multe griji și să construim o moralitate incorectă pentru odraslele noastre, așa încât acestea rămân lipsite de ambiție și dorință în a-și proiecta și adopta o viziune sănătoasă despre propria persoană.

În articolul de astăzi, voi reda succint câteva reguli esențiale pe care orice părinte ar trebui să le aplice în educarea copilul său, astfel încât să dezvolte în el o personalitate sănătoasă, bazată pe evaluări corecte, alegeri pertinente și atitudini decente:

Activitate suficientă

Rețineți că doar energia naște energie. Nu le permiteți copiilor să lenească. Motivați-i, în orice mod, să se implice în diverse activități: practicarea diferitelor discipline sportive, tabere, evenimente, acțiuni extracuriculare etc. Acestea i-ar ajuta să-și identifice pasiunile, să comunice cu alți copii și să-și dezvolte abilitățile deja prezente în caracterele lor sau să își descopere noi pasiuni pe care să le integreze în mod armonios în propriile personalități.

Atmosferă calmă și confortabilă în familie

Acest comportament este de-a dreptul imperios. Dacă acasă domnește o atmosferă greoaie, împovărată de problemele de moment pe care le cărați de la serviciu sau le exteriorizați din cauza neclarităților amoroase, atunci nu se poate vorbi despre un mediu benefic pentru dezvoltarea armonioasă a caracterelor celor mici. Trăind într-o atmosferă toxică, copilul adună treptat complexe, devine anxios și inconștient de propriile abilități. De aceea, aveți grijă ce spuneți în preajma copiilor, dar mai ales cum acționați sub ochii lor.

Definirea clară a limitelor și a intențiilor

Copiii sunt ființe simple, care se află într-o constantă etapă de descoperire a lumii înconjurătoare. Fenomenele pe care le percep li se pot părea uneori complicate și mult prea complexe pentru a fi corect interpretate de ei.

Există o modalitate prin care îi putem ajuta în acest demers, formulându-ne clar intențiile și limitele pe care am vrea ca odraslele noastre să le respecte, fără ca acestea să prezinte vreo conotație dualistă. În acest fel îi învățăm pe copii să cultive o capacitate cognitivă bine organizată, practică și utilă pentru o încadrare eficientă, de durată și bine definită în societate, în grupurile lor de influență și, bineînțeles, în familie.

În încheiere, vă rog să meditați mai mult decât poate ați făcut-o până acum la următorul citat biblic: „Învăță pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze și, când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea” (Proverbele 22:6). ■

Costel Gogoneață, pastor, capelan al Asociației Studențești AMICUS București, psihoterapeut integrativ în formare.

**FAVOARE SI
DATORIE
COSTEL
GOGONEAȚĂ**

**„ÎNVĂȚĂ PE COPIL
CALEA PE CARE
TREBUIE S-O UR-
MEZE ȘI, CÂND VA
ÎMBĂTRÂNI, NU SE
VA ABATE DE LA EA.”
(PROVERBELE 22:6)**

ÎNDREPTĂȚIREA PRIN CREDINȚĂ (III)

CÂTEVA CONCLUZII CU PRIVIRE LA FELUL ÎN CARE ESTE TRATATĂ ÎNDREPTĂȚIREA PRIN CREDINȚĂ ÎN VECHIUL TESTAMENT

Am amintit că dreptatea în viziunea Vechiului Testament este aceea a cântarului cu două talere. Dreptate înseamnă echilibru perfect între cele două talere. Cântărirea nu se face punând faptele bune de o parte și faptele rele de cealaltă parte, ci toate faptele sunt puse de o parte, iar de cealaltă parte Zece Porunci.

„Să ascultăm dar încheierea tuturor învățăturilor: Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om. Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău” (Eclesiastul 12:13-14).

„Dar dacă aveți în vedere fața omului, faceți un păcat și sunteți osândiți de Lege ca niște călcători de lege. Căci cine păzește toată Legea, și greșește într-o singură poruncă, se face vinovat de toate. Căci Cel ce a zis: «Să nu preacurvești» a zis și: «Să nu ucizi». Acum, dacă nu preacurvești, dar ucizi, te faci călcător al Legii. Să vorbești și să lucrezi ca niște oameni care au să fie judecați de o lege a slobozeniei” (Iacov 2:9-12).

În cazul acesta cum se poate ajunge la echilibrarea cântarului (satisfacerea dreptății divine), dacă până și faptele bune sunt mânjite și un singur păcat anulează toată neprihănirea?

Soluția este pocăința păcătosului, care are drept consecință spălarea, curățirea, albirea. Alte imagini sunt dezbrăcarea de hainele mânjite și îmbrăcarea cu haine curate. Concluzia este că neprihănirea este un dar al îndurării lui Dumnezeu, nu este oferit pe bază de merite. Haina cea nouă și curată reprezintă meritele Domnului. Cu alte cuvinte, în talerul în care este așezată viața noastră se așază meritele Domnului, de fapt El Se alătură păcătosului. Doar astfel se poate echilibra cântarul dreptății: de o parte o Lege divină care cere neprihănirea, iar de cealaltă parte Domnul, ceea ce și apare în imaginea din Zaharia 3. Îngerul Domnului este de partea Lui. Îndepărtarea păcatelor se va face de către Odraslă, într-o singură zi, aluzie profetică la jertfa de pe cruce:

„Ascultă dar, Iosua, mare-preot, tu și tovarășii tăi de slujbă, care stau înaintea ta, căci aceștia sunt niște oameni care vor sluji ca semne. Iată, voi aduce pe Robul Meu, Odrasla. Căci iată că numai spre piatra aceasta pe care am pus-o înaintea lui Iosua sunt îndreptați șapte ochi; iată, Eu Însumi voi săpa ce trebuie săpat pe ea, zice Domnul oștirilor; și într-o singură zi, voi înlătura nelegiuirea fărăii acesteia” (Zaharia 3:8-9).

Dar de aici înainte, Iosua trebuie să-și păstreze hainele curate printr-o viețuire corespunzătoare cerințelor lui Dumnezeu:

„Așa vorbește Domnul oștirilor: «Dacă vei umbla pe căile Mele și dacă vei păzi poruncile Mele, vei judeca și Casa Mea și vei priveghea asupra curților Mele, și te voi lăsa să intri împreună cu cei ce sunt aici»” (Zaharia 3:7).

Așadar, și în acest pasaj biblic se face referire la ambele etape ale neprihănirii: neprihănirea atribuită (primirea hainelor albe) și neprihănirea împărtășită – trăirea neprihănirii.

Astfel, cântarul este în echilibru perfect: de o parte este Legea lui Dumnezeu (talerul unităților de măsură), iar de cealaltă parte este omul și Domnul Isus, omul îmbrăcat cu Isus.

Am amintit în finalul părții a doua (Îndreptățirea prin credință – II) faptul că păcatul, răul, nu sunt doar o necurăție venită din afara omului, ci sunt proprii naturii sale păcătoase (ca tendințe).

„Poate un etiopian să-și schimbe pielea, sau un pardos să-și schimbe petele? Tot așa, ați putea voi să faceți binele, voi, care sunteți deprinși să faceți răul?” (Ieremia 13:23).

Omul nu se naște cu păcate, ci cu tendințe păcătoase. Omul nu moștenește un „păcat originar”, ci o natură cu tendințe spre păcat. De aceea

imaginea de spălare și curățire este completată în Noul Testament de nașterea din nou. Să ținem seama de faptul că toți acești termeni sunt doar simbolici, ilustrativi. Tot așa este și cu „nașterea din nou” (botezul). Aceasta nu înseamnă că în V. Testament nu ar fi existat aceeași condiție și posibilitate pentru omul păcătos, chiar dacă nu se practica botezul. Amintesc doar câteva dovezi:

„Lepădați de la voi toate fărâdelegile prin care ați păcătuit, faceți-vă rost de o inimă nouă și un duh nou. Pentru ce vreți să muriți, casă a lui Israel? Căci Eu nu doresc moartea celui ce moare, zice Domnul Dumnezeu. Întoarceți-vă dar la Dumnezeu, și veți trăi” (Ezechiel 18:31-32).

„Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic! Nu mă lepăda de la Fața Ta și nu lua de la mine Duhul Tău cel Sfânt. Dă-mi iarăși bucuria mântuirii Tale și sprijină-mă cu un duh de bunăvoință!” (Psalmii 51:10-12).

„Duhul Domnului va veni peste tine, vei proroci cu ei și vei fi prefăcut într-alt om. Când ți se vor împlini semnele acestea, fă ce vei găsi de făcut, căci Dumnezeu este cu tine” (1 Samuel 10:6-7).

„În vremea Lui, Iuda va fi mântuit și Israel va avea liniște în locuința lui; și iată Numele pe care i-L vor da: «Domnul, Neprihănirea noastră!»” (Ieremia 23:6).

Schimbarea numelui lui Avraam, al Sarei, al lui Iacov este un indiciu al unei „nașteri din nou”.

Toate acestea sunt o dovadă că noul legământ exista și în Vechiul Testament și de fapt este anterior vechiului legământ. Pare un paradox. Legământul cel vechi a fost ratificat la Muntele Sinai cu jertfe de animale, iar legământul cel nou este ratificat prin jertfa Mielului lui Dumnezeu, Domnul Isus Hristos. Doar datorită ratificării ulterioare este numit legământul cel nou.

„În adevăr, acolo unde este un testament, trebuie neapărat să aibă loc moartea celui ce l-a făcut. Pentru că un testament nu capătă putere decât după moarte. N-are nicio putere câtă vreme trăiește cel ce l-a făcut. De aceea și întâiul legământ n-a fost sfințit fără sânge” (Evrei 9:16-18). ■

(Continuarea în numărul următor).

**O INIMĂ
CURATĂ
EMILIAN
NICULESCU**

„SĂ ASCULTĂM DAR ÎNCHIEIEREA TUTUROR ÎNVĂȚĂTURILOR: TEMETE DE DUMNEZEU ȘI PĂZEȘTE PORUNCILE LUI. ACEASTA ESTE DATORIA ORICĂRUI OM. CĂCI DUMNEZEU VA ADUCE ORICE FAPTĂ LA JUDECATĂ, ȘI JUDECATĂ ACEASTA SE VA FACE CU PRIVIRE LA TOT CE ESTE ASCUNS, FIE BINE, FIE RĂU.” (ECLESIASTUL 12:13-14)

Emilian Niculescu este pastor pensionar.

„STAI TARE-N ISPITE!” – EXAMENUL

**TREBUIE SĂ SPUN
CU DURERE CĂ
ESTE GREȘEA
PĂRINȚILOR CARE
ÎȘI ÎNDEAMNĂ CO-
PIII SĂ SE BOTEZE
FĂRĂ EXPERIENȚA
SPIRITUALĂ A
NAȘTERII DIN NOU.
LASĂ-L PE COPIL
SĂ AJUNGĂ LA O
MATURITATE SPIRI-
TUALĂ CONCRETĂ!
BINEÎNȚELES,
AJUTÂNDU-L,
SPRIJININDU-L ȘI
SUPRAVEGHINDU-I
CREȘTEREA. NU TE
PRIPI, ROAGĂ-TE ȘI
LUCREAZĂ!**

La vârsta de 32 de ani am primit botezul, după ce în prealabil l-am primit pe cel al Duhului Sfânt. Trebuie să spun cu durere că este greșea părinților care își îndeamnă copiii să se boteze fără experiența spirituală a nașterii din nou. Lasă-l pe copil să ajungă la o maturitate spirituală concretă! Bineînțeles, ajutându-l, sprijinindu-l și supraveghindu-i creșterea. Nu te pripi, roagă-te și lucrează! Nu uita că dușmanul oamenilor are o dorință deosebită să distrugă suflete tinere, neîncercate. Nu uita că unui asemenea copil îi va fi mult mai greu să se întoarcă de unde a căzut.

În puterile noastre, nu există nicio siguranță în fața Satanei. Cunosc concret multe cazuri nefericite. Vă relatez doar unul. O mamă iubitoare s-a luptat mult să-și salveze copiii. A făcut sacrificii mari să le ofere o educație creștină înaltă. Trei dintre copii s-au botezat, apoi toți au căzut. S-au dus în lumea largă, s-au căsătorit, au familii, copii. Sperăm să vină înapoi. Ne rugăm, ne gândim la ei. Oare nu se putea și altfel?

Dar cum își va ține tânărul curată cărarea? Îndreptându-se după Cuvântul Său. Da? Părinții mei nu m-au obligat în niciun fel. Fiind fiu de pastor, având un exemplu remarcabil în tatăl meu, și totuși...? Câte lacrimi vărsate, câte rugăciuni, ca abia la 32 de ani să-i spun „da” lui Isus, pentru veșnicie. A fost extraordinar. Este extraordinar!

Acum vreau să intru în prezentarea experienței mele. După ce m-am botezat, am urmat cursul firesc al lucrurilor, primul pas fiind căsătoria. Am ratat la prima încercare. Mi-am dat seama unde am greșit. Dar am mers înainte și în sus. Am făcut o nouă încercare, dar de data aceasta cu mai multă credință și rugăciune. N-am cuvinte să-i mulțumesc Tatălui ceresc. Și spun aceasta de 35 de ani. A fost un examen dur, extrem de greu. Dar pentru că bunul Isus își ține promisiunea, a trebuit să-mi dau aceste examene în fața multor martori nevăzuți. Mă rugasem pentru o soție în viața aceasta, dar și pentru veșnicie. Acest dar al cerului pentru mine cerea un mare examen pe care trebuia să-l trec. Și nu a fost ușor deloc.

I-am scris unei tinere pe care o cunoșteam de mult timp, din copilărie chiar. Ne știam de când ea avea patru ani, iar eu 12. Nu o mai văzusem

de mult. De ce? Începusem să iubesc distracția și lucrurile lumii și mi-a fost rușine să mai merg acolo unde locuia ea. De ce? Pentru că tatăl meu povestea peste tot despre comportamentul meu rușinos. Așa că m-am întors acolo după 20 de ani, când m-am întors la Domnul.

Această tânără a fost de acord cu cererea de prietenie, dar cu acordul Părintelui ceresc. Am hotărât împreună un timp de așteptare. Eu am plecat în URSS pentru 12 zile, urmând ca la întoarcere să primesc răspunsul mult așteptat.

Așa a început totul. Mi-am ocupat locul în vagonul de dormit și, într-o noapte, am trecut spre o altă lume, plină de mistere și tentații. Pentru fiecare om care trăiește pe această planetă, dușmanul are o mulțime de ispite, cele mai multe atacând firea omului, felul în care omul dorește și percepe plăcerile lumii acesteia, plăceri grupate în trei categorii irezistibile: mâncare, băutură și femei.

Trenul în care mă găseam era un tren lung, plin de turiști din mai multe județe ale țării. Pe rând, fiecare eram invitați la vagonul restaurant de clinchet vesel al unui clopoțel. Când m-am așezat la masă așteptând micul dejun, surpriză! Printre altele, mi-a fost pusă în față o farfurie care conținea caviar, icre negre. Toată viața îmi dorisem această delicatessă rară și scumpă. Acum o aveam în fața mea, gratis. Ce ispită! Noi, adventiștii, nu consumăm peștele fără solzi și icrele lui (morun, nisetru, păstrugă etc., conform cu Leviticul 12:9-12). Este cam ciudat să-ți dorești să mănânci ceva special, rar, scump și să ratezi o asemenea ocazie. „Ești un bigot, un înapoiat”..., îmi șoptea cineva la ureche. „Și apoi, nu te vede nimeni. Aici nu te știe nimeni. Una două îmbucături, și nu mai este ispită! Ești tot acela, nu s-a întâmplat nimic”, șoptea demonul. Oare chiar nimic? Lăudat fie Domnul nostru că am spus „nu”.

Urma o a doua ispită, mai perfidă, mai puternică. Dar aceasta, după alte câteva zile în care am vizitat trei capitale sovietice. Alte imagini, alți oameni, vise, evenimente. Apoi, într-un târziu, am aterizat pe aeroportul din Leningrad, fost Petersburg, capitala Imperiului Țarist, actualul Sankt Petersburg, un oraș de vis. Am fost cazați într-un hotel de 5 stele, cu multe etaje, destinat doar turiștilor stră-

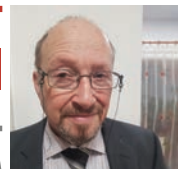
ini. Apoi, o mulțime de vizite: la Ermitaj, celebrul muzeu, Neva, cu acel crucișător „Aurora”, de pe care s-au tras salvele de tun la Revoluția din octombrie 1917, care a adus „bucuria” comunismului în lumea noastră, și multe alte obiective turistice deosebite. Dar am început să mă plictisesc. Eu nu participam la sesiunile de cumpărături cu ceilalți turiști. Afară erau -25 grade. Mă plimbam prin holurile vaste ale hotelului dotat cu baruri la fiecare etaj, crame și restaurante peste tot. Pentru un creștin veritabil, nu ar fi fost nicio problemă, dar pentru mine, cu doar un an de experiență pe calea îngustă, care înainte avusesem grave probleme cu alcoolul, până la dependență, nu era ușor.

Se spune că reclama e sufletul comerțului. Așa este. Peste tot eram asaltat de reclame cu invitații de degustare a tot felul de băuturi. Nu îmi era ușor. Aceeași șoaptă perfidă mă asedia. „Bea, bea, nu te vede nimeni! Nu te cunoaște nimeni. Nu ești decât un anonim în marea gloată. Ce, nu poți să bei? Ce bărbat ești tu?! Cum să ratezi o astfel de ocazie? Ești departe de casă. Când te întorci, poți să faci ce ai promis, dar acum nu rata ocazia.” Și, voit, am ratat-o! Cineva, acolo sus, mi-a șoptit: „Părăsește ringul. Du-te în camera ta.” Și m-am dus. Aici am înțeles cât de importante sunt cuvintele din Psalmii 1:1. Dar am scăpat de ispită? Nu. Urma cea mai grea ispită pentru majoritatea bărbaților: femeia.

Dușmanul oamenilor era pregătit de asalt. Eu, tânăr, sănătos, plin de viață, să stau ca un călugăr singur? Și în timp ce gândeam în felul acesta, cineva bate la ușă. Răspund – surpriză: o frumoasă domnișoară blondă. Cum să refuz o astfel de ocazie? „N-ai să te mai întâlnești cu așa ceva: doar în tinzi mâna și este a ta. Nu te vede nimeni...” Am spus „nu” și, în urma ei, ușa camerei s-a trântit cu furie. Știm noi cine a trântit-o.

Lăudat și mărit fie minunatul nostru Mântuitor, prin care am câștigat biruința. Am trecut examenul. Am ajuns acasă în România și am primit răspunsul mult așteptat. Am primit premiul cel mare, o soție minunată, deosebită și multe alte premii. Nu am cuvinte să Îi mulțumesc lui Dumnezeu. Mai sunt și alte examene. Să îi văd în corabia salvării pe cei doi fii ai noștri, împreună cu soțiile lor. Este puțin sau mult? ■

**MAI MULT DECÂT
BIRUITORI
MIHAIL
PIȚURLEA**

**„DAR DACĂ CEL RĂU SE
ÎNTOARCE DE LA TOATE
PĂCATELE PE CARE LE-A
SĂVÂRȘIT ȘI PĂZEȘTE
TOATE LEGILE MELE ȘI
FACE CE ESTE DREPT
ȘI PLĂCUT, VA TRĂI
NEGREȘIT, NU VA MURI.”
(EZECHIEL 18:21)**

Mihail Gheorghe Pițurlea, pastor pensionar

INSPIRAȚIA ȘI AUTORITATEA SCRIERILOR LUI ELLEN WHITE

În declarația de credințe fundamentale votată de Conferința Generală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea la Dallas, în 1980, apare poziția oficială a adventiștilor cu privire la Sfânta Scriptură (punctul 1), cât și cu privire la Spiritul Profetic (punctul 17). Astfel, citim:

1. Sfintele Scripturi, Vechiul și Noul Testament, constituie Cuvântul scris al lui Dumnezeu, dat prin inspirație divină, prin mijlocirea oamenilor sfinți ai lui Dumnezeu, care au vorbit și au scris când erau conduși de Duhul Sfânt. În acest Cuvânt, Dumnezeu a încredințat omului cunoștința necesară pentru mântuire. Sfintele Scripturi sunt descoperirea infailibilă a voinței Sale. Ele sunt standardul caracterului, testul experienței, descoperirea cu autoritate a doctrinelor și raportul demn de încredere al acțiunilor lui Dumnezeu în istorie (2 Petru 1:20,21; 2 Timotei 3:16,17; Psalmii 119:105; Proverbele 30:5,6; Isaia 8:20; Ioan 17:17; 1 Tesaloniceni 2:13; Evrei 4:12).

17. Printre darurile Duhului Sfânt se află și profeția. Acest dar este un semn de identificare a bisericii rămășiței și s-a manifestat prin lucrarea lui Ellen White. Scrierile acestui sol al lui Dumnezeu sunt un izvor continuu de adevăr investit cu autoritate, adevăr care oferă bisericii mângâiere, călăuzire, instruire și îndreptare. Ele arată clar că Biblia este etalonul după care trebuie să fie verificată orice învățătură și experiență (Ioel 2:28,29; Faptele 2:14-21; Evrei 1:1-3; Apocalipsa 12:17; 19:10).

Următoarele afirmații și negații reprezintă viziunea generală a Bisericii mondiale despre relația dintre Biblie și scrierile lui Ellen White. Ele au fost concepute de un comitet delegat al Conferinței Generale și publicate în cele două reviste oficiale ale bisericii, *Adventist Review*, decembrie 1982, respectiv *Ministry*, februarie 1983.

Afirmații

1. Credem că Biblia este Cuvântul divin descoperit al lui Dumnezeu și este inspirată de Duhul Sfânt.

2. Credem că numai cele 66 de cărți ale Vechiului și Noului Testament formează canonul Bibliei.

3. Credem că Biblia este fundamentul credinței și autoritatea finală în toate aspectele legate de credință și practică.

4. Credem că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu în limbaj uman.

5. Credem că Scriptura învață că darul profeției se va manifesta în biserica creștină după perioada Noului Testament.

6. Credem că lucrarea și scrierile lui Ellen G. White au fost o manifestare a darului profeției.

7. Credem că Ellen G. White a fost inspirată de Duhul Sfânt și că scrierile ei, rezultatul acestei inspirații, sunt apli-

cabile și cu autoritate, mai ales pentru adventiștii de ziua a șaptea.

8. Credem că scopurile scrierilor lui Ellen G. White includ călăuzire în înțelegerea și aplicarea învățaturii Bibliei, cu urgență profetică pentru viața spirituală și morală.

9. Credem că acceptarea darului profetic al lui Ellen G. White este importantă pentru hrănirea și unitatea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

10. Credem că modul de folosire de către Ellen G. White a surselor literare și auxiliare găsește paralele în unele dintre scrierile din Biblie.

Negații

1. Nu credem că există vreo diferență între gradul sau calitatea inspirației scrierilor lui Ellen G. White și cele ale Bibliei.

2. Nu credem că scrierile lui Ellen G. White sunt o adăugare la canonul Bibliei.

3. Nu credem că scrierile lui Ellen G. White funcționează ca fundament și autoritate finală pentru credința creștină, asemenea Bibliei.

4. Nu credem că scrierile lui Ellen G. White pot fi folosite ca fundament pentru doctrine.

5. Nu credem că studiul scrierilor lui Ellen G. White poate fi folosit pentru a înlocui studiul Bibliei.

6. Nu credem că Biblia poate fi înțeleasă numai prin lumina scrierilor lui Ellen G. White.

7. Nu credem că scrierile lui Ellen G. White descoperă toată semnificația Bibliei.

8. Nu credem că scrierile lui Ellen G. White sunt esențiale pentru proclamarea adevărurilor din Biblie către omenirea întreagă.

9. Nu credem că scrierile lui Ellen G. White s-au născut din pură evlavie creștină.

10. Nu credem că modul de folosire de către Ellen G. White a surselor literare și auxiliare neagă inspirația scrierilor ei.

Concluzionăm, prin urmare, că o înțelegere corectă a inspirației și autorității scrierilor lui Ellen G. White va evita două extreme: (1) considerarea lor la fel de importante ca și canonul Bibliei (2) evaluarea lor ca literatură obișnuită.

„Luați seama, dar, să faceți așa cum v-a poruncit Domnul Dumnezeu vostru; să nu vă abateți de la cele ce a poruncit El nici la dreapta, nici la stânga” (Deuteronomul 5:32).

„Încredeți-vă în Domnul Dumnezeu vostru și veți fi întăriți! Încredeți-vă în prorocii Lui și veți izbuti” (2 Cronici 20:20 u.p.). ■

Cristian Trenchea este pastor în Conferința Moldova.

SCRISOARE DE MULȚUMIRE PENTRU OAMENI CU SUFLET BUN

Numele meu este Alin, am 12 ani și sunt în clasa a V-a. Mai am două surori: Elena, în clasa a IV-a, și Cleo, în clasa a II-a.

Noi trei, împreună cu mama noastră, vrem să vă mulțumim din toată inima pentru tot ajutorul pe care ni-l dați de ani de zile, care a constat în haine, alimente și jucării. Dar cel mai important pentru noi este faptul că ne sunteți aproape.

Abia așteptăm să ne treceți pragul casei pentru a ne bucura de prezența voastră, de gândurile și sfaturile frumoase pe care ni le dați. Abia așteptăm să ne jucăm împreună, să cântăm împreună și să ne rugăm împreună.

Ne aducem aminte cu plăcere de vizitele voastre, ale celor din Matca sau Spania, când ne-ați umplut nu doar garsoniera, ci și inimile.

Și cel mai important lucru pentru noi este că vă străduiți, poate din puținul vostru, să ne plătiți chiria garsonierei în care locuim, fără ca mulți dintre voi să ne cunoașteți.

Dacă nu erăți voi, oameni cu suflet mare, viața noastră ar fi fost amară. Cred că am fi putut dormi doar în gară, pe niște cutii de carton, înveliți cu cine știe ce. Spun asta pentru că mama ne-a dus în gară să vedem oamenii străzii, care dorm în aceste condiții.

Suntem fericiți că Dumnezeu ne-a întins o mână de ajutor prin voi. Pentru noi, voi însemnați foarte mult, sunteți ca și familia noastră, ba mai mult, ne-ați făcut să ne simțim parte din familia voastră și pentru toate acestea, vă mulțumim.

Mai vreau să-i mulțumesc și domnului Mihai Enea (director Asociația Serviciul Umanitar pentru Penitenciare, filiala Moldova – n.r.), care este mesagerul pentru noi. Mereu ne vizitează, ne încurajează și ne ajută cu ce trimiteți voi, ceilalți, care încă nu ne-ați vizitat.

Vreau să vă spun că am un vis pentru care mă rog la Dumnezeu. Visul meu este ca odată să putem avea și noi casa noastră, fără să mai plătim chirie pentru noi. Să pot avea și eu camera mea, iar surorile mele, camera lor. Să nu mai fim o povară pentru voi și nici să o vedem pe mama chinându-se să ne asigure toate cele necesare.

Vreau să vă spun că, prin voi, oameni cu suflet bun, L-am cunoscut pe Dumnezeu. Știam de la mama care, seara, când stăteam ghemuiți

toți trei în jurul ei, ne povestea că lui Dumnezeu îi pasă și de noi, că ne iubește. Parcă nu credeam așa tare. Dar acum știu că El este singurul nostru ajutor și că tot prin El v-am putut cunoaște pe unii dintre voi – oameni cu suflet bun și minunat.

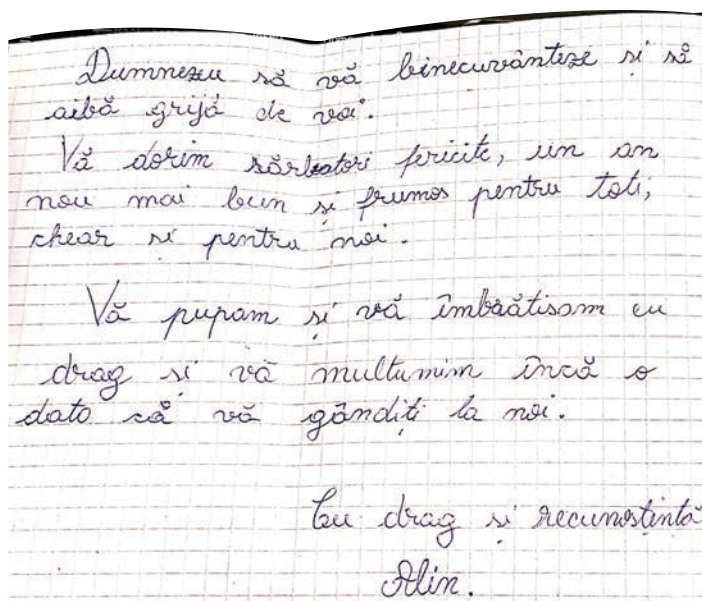
Poate vă întrebați de ce nu am amintit nimic de tata. Cu durere vă spunem că de mulți ani nu mai știm nimic de el. Când eram foarte mici a făcut ceva rău și urât, ajungând astfel la penitenciar. Apoi a dispărut, rămânând ca mama să ne poarte de grijă.

Dumnezeu să vă binecuvânteze și să aibă grijă de voi.

Vă dorim un an nou mai bun și frumos pentru toți, chiar și pentru noi.

Vă pupăm și vă îmbrățișăm cu drag și vă mulțumim încă o dată că vă gândiți la noi.

Cu drag și recunoștință, Alin! ■

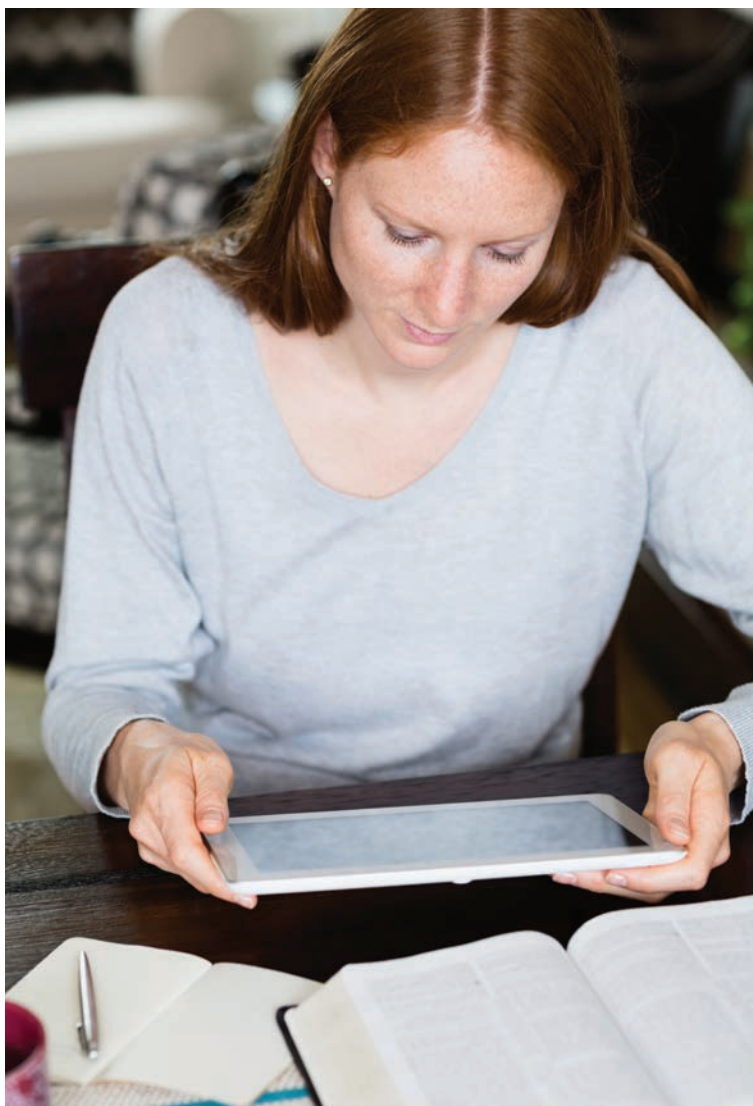

IMAGINEA BABILONULUI, CA ELEMENT TIPOLOGICO-TEOLOGIC ÎN CARTEA PROFETULUI IEREMIA ȘI ÎN APOCALIPSA LUI IOAN (I)

INTRODUCERE

Citarea scrierilor Vechiul Testament în Noul Testament și, în mod special, în Apocalipsa lui Ioan demonstrează unitatea teologică a autorilor inspirați care și-au transmis mesajul într-o tradiție

deja existentă, în care motivele, tipologiile, simbolurile nu au nevoie de explicație, ci fac parte din schema mentală internă a celor familiarizați cu lectura regulată a Scripturilor. Din acest motiv, ecourile din Apocalipsa trebuie înțelese într-un spectru mai larg: contextul tradiției lecturii Vechiului Testament.¹

Citările și aluziile din cartea lui Ieremia, întâlnite în Apocalipsa lui Ioan, nu sunt numeroase², însă joacă un rol-cheie pentru înțelegerea metaforei Babilonului. Prin urmare, nicio altă carte a Vechiului Testament, privită din punct de vedere al imaginilor și metaforelor folosite pentru reprezentarea Babilonului, nu oferă atâtea indicii cum oferă scrierile lui Ieremia. Cercetarea relației dintre Babilonul zugrăvit de Ieremia și cel portretizat de Ioan poate furniza elemente-cheie în înțelegerea acestui segment al literaturii apocaliptice.

Intertextualitatea

Relația de dependență literară dintre două texte scrise în perioade diferite de timp este obiectul de studiu al intertextualității.³ Ca știință adoptată recent în studiul textului biblic, intertextualitatea permite observarea procesului de transmitere a materialului textual și modul în care autorul prelucrează materialul preexistent. Acest procedeu de transmitere are ca bază textul-sursă, care poate fi menționat de un alt text prin următoarele modalități: citări, aluzii și ecouri.⁴

Cele trei categorii intertextuale: citarea – „ac-tul de a reda textual cuvintele scrise sau vorbite de către o altă persoană”⁵, aluzia – procedeu literar utilizat de către un autor, prin care marcările textului original sunt plasați în scrierea dorită (dezvoltarea contextului literar), având în vedere activarea sensului primar din textul anterior (sensul stabil al textului precedent)⁶ și ecoul – „o metaforă literară a aluziei și pentru aluzie și nu depinde de o intenție conștientă a autorului”⁷

sunt analizate de către cercetătorii biblici. Aceștia studiază fie modul în care texte mai vechi sau pasaje din Vechiul Testament sunt citate în Vechiul Testament, fie situația în care scrierile Vechiului Testament sunt preluate și utilizate de către autorii Noului Testament.⁸

Tipologia

Una dintre marile provocări ale cercetării biblice o reprezintă relația dintre Vechiul Testament și Noul Testament.⁹ Interpretul Noului Testament trebuie să recunoască o mare diversitate de citări ale Vechiului Testament și să fie dispus să analizeze fiecare pasaj în acord cu pericopa adecvată.¹⁰ Baker subliniază faptul că „metoda dominantă și caracteristică de interpretare pentru utilizarea în Noul Testament a Vechiului Testament”¹¹ se numește tipologie.

Goppelt, într-una din lucrările sale de referință, afirmă cu privire la tipologie că aceasta reprezintă „cadrul propice pentru înțelegerea corectă a relației dintre Vechiul și Noul Testament”¹² și că include atât „elemente de concordanță, cât și structuri de adăugire.”¹³

Conceptul de tipologie are următoarele caracteristici¹⁴:

Este istoric. Preocuparea fundamentală este legată de evenimente, oameni și instituții.

Implică o concordanță reală. Această echivalență nu se concentrează pe detalii, ci pe principii

și structuri fundamentale, atât la nivel istoric, dar și teologic.

Pe baza acestor particularități, putem spune că tipologia se distinge prin: a) tip/model, care reprezintă un eveniment, o persoană sau o instituție din cadrul Scripturii, ce servește ca exemplu pentru alte evenimente, persoane sau instituții; b) studiul tipurilor istorice și teologice și a concordanței dintre acestea; c) Dumnezeu, ca fundament al activității Sale consecvente în istoria poporului ales.¹⁵

Richard Davidson este cel care dă o definiție completă tipologiei biblice, afirmând că aceasta reprezintă „...un studiu al realităților istorice cu privire la mântuire din Noul Testament, regăsite în Vechiului Testament, sau tipuri (persoane, evenimente, instituții) pe care Dumnezeu le-a desemnat să corespundă și să anticipeze profetic prin amplificarea lor aspectele antitipice împlinite (inaugurate, însușite, consumate) în istoria salvării din Noul Testament.”¹⁶

Prin urmare, tipologia nu înseamnă doar o metodă de interpretare caracterizată de reguli bine stabilite, ci mai degrabă un mod de gândire care se bazează pe o tradiție solidă care trebuie derivată din istoria transmiterii ei: textul canonic al Scripturii. ■

DESCIFRÂND
SCRIPTURILE
COSTEL
GOGONEAȚĂ

**TIPOLOGIA
REPREZINTĂ „CADRUL
PROPICE PENTRU
ÎNȚELEGEREA CORECTĂ
A RELĂȚIEI DINTRE
VECHIUL ȘI NOUL
TESTAMENT.”**

Costel Gogoneață, pastor, capelan al Asociației Studențești AMICUS București

¹ Pentru mai multe detalii, vezi M. Black, „The Theological Appropriation of the Old Testament by the New Testament,” *SJT* 39 (1986): 1-18.

² Steve Moyise, *The Old Testament in the Book of Revelation*, Jsnts 115 (Sheffield: Sheffield Academic Press, 1995), 16.

³ A se vedea Richard B. Hays, *The Conversion of the Imagination: Paul as Interpreter of Israel's Scripture* (Grand Rapids, Michigan: Wm. B. Eerdmans, 2005), 172 - 173; Michael B. Thompson, *Clothed with Christ: The Example and Teaching of Jesus in Romans 12.1-15.13* (Sheffield: JSOT Press, 1991).

⁴ Christopher Beetham, *Echoes of Scripture in the Letter of Paul to the Colossians* (Köln: Brill, 2008), 15-40.

⁵ Harry Shaw, *Dictionary of Literary Terms* (New York: McGraw-Hill, 1972), 76.

⁶ David Ryan Klingler, “Validity in the Identification and Interpretation of a Literary Allusion in the Hebrew Bible” (Dallas Theological Seminary, 2010), 118.

⁷ John Hollander, *The Figure of Echo: A Mode of Allusion in Milton and After* (Berkeley: University of California Press, 1981), 64.

⁸ Aplicarea instrumentelor literare textului biblic este un domeniu care s-a dezvoltat rapid, iar unii autori sunt de referință: Michael A. Fishbane, *Biblical Interpretation in Ancient Israel* (New York: Oxford, 1985). Richard B. Hays, *Echoes of Scripture in the Letters of Paul* (New Haven: Yale, 1989). Christopher D. Stanley, *Paul and the Language of Scripture: Citation Technique in the*

Pauline Epistles and Contemporary Literature (Cambridge: Cambridge University Press, 1992). Benjamin D. Sommer, *A Prophet Reads Scripture: Allusion in Isaiah 40-66* (Palo Alto, California: Stanford University Press, 1998). Richard L. Schultz, *The Search for Quotation: Verbal Parallels in the Prophets* (Sheffield: Sheffield Academic Press, 1999).

⁹ Walter C. Kaiser, Jr., *The Uses of the Old Testament in the New* (Chicago: Moody, 1985), 1.

¹⁰ James Barr, *Old and New in Interpretation: A Study of the Two Testaments* (London: SCM Press, 1966), 115.

¹¹ David L. Baker, “Typology and the Christian Use of the Old Testament,” *Scottish Journal of Theology* 29 (1976): 141.

¹² Leonhard Goppelt, *Typos: The Typological Interpretation of the Old Testament in the New*, trans., Donald H. Madvig (Grand Rapids: Eerdmans, 1982), 200.

¹³ Goppelt, *Typos: The Typological Interpretation of the Old Testament in the New*, 201.

¹⁴ D. Patte, *Early Jewish Hermeneutic in Palestine*, Society of Biblical Literature Dissertation Series, No. 22 (Missoula, MT: Scholars Press, 1975), 161.

¹⁵ Patte, *Early Jewish Hermeneutic in Palestine*, 195.

¹⁶ Richard M. Davidson, “Sanctuary Typology,” *Symposium on Revelation*, ed. Frank B. Holbrook Daniel and Revelation Committee Series, vol. 6, no. 1 (1992): 102.

MÂNTUIRE PRIN NAȘTERE DE COPII?

In 1 Timotei 2:15 citim despre femeia credincioasă: „Totuși ea va fi mântuită prin nașterea de fii, dacă stăruie cu smerenie în credință, în dragoste și în sfințenie.”

Acest verset pare să inducă ideea că mântuirea nu este doar prin har, prin credință, ci poate fi obținută prin nașterea de copii, mai ales a mamelor care își dedică viața exclusiv îngrijirii copiilor.

Versetul conține trei expresii-cheie, care au dat multiple interpretări. Primul termen este „mântuirea”. În epistolele pastorale, *mântuirea* este salvarea spirituală realizată de Dumnezeu prin Isus (1 Timotei 1:15). *Întotdeauna, această mântuire este realizată prin har, prin credință!* Al doilea termen important este prepoziția „prin”, care pare că introduce mijlocul mântuirii. Al treilea termen este „naștere de copii”, care înseamnă literal naștere de copii și implică durerea ce însoțește acest act.

Cu cât un text este mai neclar în afirmația sa, cu atât variantele de interpretare sunt mai multe. Una dintre interpretări spune că mântuirea de aici ar însemna promisiunea divină că viața femeii va fi salvată în momentul nașterii, deși procesul implică multă durere. Explicația este departe de a fi biblică sau demonstrată în realitate; știm că femei necredincioase nasc în siguranță, dar și femei credincioase care pot muri la naștere.

O altă interpretare propune ideea că femeia va fi mântuită împlinindu-și rolul de mamă. Cu siguranță că, atunci când femeia își împlinește sarcina cu credincioșie, canalizându-și energiile către un cămin fericit și ordonat, manifestând dragoste și sacrificiu de sine, ea nu numai că va fi numită fericită de către soțul și copiii ei, ci va primi și aprobarea Domnului. Mântuirea nu poate fi separată de răspunderile zilnice ale vieții, dar nici nu poate fi condiționată de acestea, sau acestea nu pot substitui harul divin.

Subiectul verbului din expresia „ea va fi mântuită” este la singular; referința este la Eva (1 Timotei 2:13,14), ca reprezentantă a femeilor din biserică. Așadar, Eva este mântuită prin har, prin credință, prin lucrarea lui Mesia, care a fost născut ca urmaș al ei. De fapt toate femeile sunt mântuite prin nașterea Copilului promis Evei.

Această interpretare este susținută de contextul biblic general, însă contextul imediat, deși nu contrazice această realitate, are totuși alte implicații.

În 1 Timotei 4:3, vorbind despre niște învățători înșelători, fărnici, Pavel spune că „ei opresc căsătoria și întrebuițarea bucatelor pe care Dumnezeu le-a făcut ca să fie luate cu mulțumiri de către cei ce cred și cunosc adevărul”. De aici putem vedea că acești învățători falși promovau doctrine în care opuneau mântuirea căsătoriei și, bineînțeles, nașterii de copii; cu alte cuvinte, căsătoria și nașterea de copii produceau îndepărtarea de mântuire.

Astfel, *în contextul în care Pavel se opune învățătorilor falși care descurajau căsătoria și procrearea, apostolul spune că mântuirea poate fi obținută și pentru cei căsătoriți.* Dacă acest mod de a privi textul este corect, prepoziția „prin” are sensul de „în ciuda”, descriind circumstanțele în care mântuirea se realizează. Femeia va fi mântuită *în ciuda faptului că în continuare experimentează durerea în timpul nașterii, o consecință a păcatului Evei.* Faptul că această mântuire nu este prin naștere în sine este arătat de folosirea verbului în forma pasivă *ea va fi mântuită*, implicând faptul că *Dumnezeu este cel ce mântuiește.* De fapt, în toată Biblia, mântuirea poate fi acordată doar de Dumnezeu, căci El este Singurul Mântuitor (Isaia 43:11).

Ultima parte a versetului, în limba greacă (și în traducerea din engleză) se referă la pluralul „ele”, femeile – vor fi mântuite dacă „stăruie cu smerenie în credință, în dragoste și în sfințenie”. Mântuirea poate fi păstrată nu prin multiple nașteri, ci prin stăruința în credință. Mântuirea tuturor este instantanee, dar trebuie păstrată prin supunerea zilnică, neîntreruptă, față de planul și scopul lui Dumnezeu pentru fiecare persoană în parte.

În concluzie

Biblia este uniformă în prezentarea mântuirii omului. Este o singură mântuire și un singur mijloc de a o obține: prin har, prin credința în jertfa Mântuitorului. Amintirea căderii noastre, sau a istoriei păcătoase, nu trebuie să zguduie certitudinea mântuirii, ci ar trebui să ne motiveze la credință, dragoste și sfințenie. Perseverența în acestea este semnul că harul divin lucrează în noi și deci suntem obiectul atenției și al lucrării mântuitoare a Domnului nostru. ■

Gabriel Ișvan este secretarul Conferinței Muntenia.

**PRIN CREDINȚĂ
GABRIEL
IȘVAN**

**ESTE O SINGURĂ
MÂNTUIRE ȘI UN SIN-
GUR MIJLOC DE A O
OBTINE: PRIN HAR, PRIN
CREDINȚA ÎN JERTFA
MÂNTUITORULUI.**

SINGULARUL VALORILOR ȘI PLURALUL PSEUDOVALORILOR, AL CONTRAFACERILOR

„Este un singur trup, un singur Duh, după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre. Este un singur Domn, o singură credință, un singur botez. Este un singur Dumnezeu și Tatăl al tuturor, care este mai pe sus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți.” (Efeseni 4:4-6)

Această enumerare apartine a atâtor valori în această formă gramaticală, forma morfologică de singular, cu sublinierea repetată „un singur”, respectiv „o singură” de către Inspirație, evidențiază adevărul că valorile autentice din religie, cât și din orice domeniu sunt unicate. Așa sunt de pildă capodoperele din domeniul artei. Ele reprezintă un „pisc”, „o culme” a talentului. Sunt realizări de excepție și de aceea sunt unicate. În schimb, copiile, contrafacerea pot fi oricât de numeroase. Dar oricât ar fi de numeroase, oricât de mult s-ar strădui să echivaleze originalul, va fi mereu acel „ceva” care le va diferenția. De aici decurge și uriașa diferență de preț când este vorba de original și de copii sau de contrafaceri.

Așa stau lucrurile și în domeniul sănătății. Când vorbim despre starea de bine, de lipsa totală a afecțiunilor de orice fel, vorbim despre „sănătate”, și nu despre „sănătăți”. Ea se referă la starea de bine, atât din punct de vedere anatomic, cât și fiziologic, a tuturor organelor care alcătuiesc corpul. Dar este suficientă îmbolnăvirea unui singur organ, și calificativul de „sănătos” încetează. Dar în timp ce sănătatea este la singular, bolile și suferințele sunt atât de numeroase și pot îmbrăca atâtea forme, de la cele mai puțin supărătoare până la cele mai grave.

În aceeași ordine de idei este interesant de remarcat faptul că Domnul Isus, în rugăciunea de Mare-Preot, referindu-se la Biblie, spune: „Sfințește-i în adevărul Tău, Cuvântul Tău este ADEVĂRUL.” Apare din nou menționarea singularului, deși am putea spune că Biblia, de la un capăt la celălalt, conține atât de multe adevăruri. Dacă totuși Domnul Isus, persoana cea mai competentă, Se exprimă astfel cu privire la Sfânta Scriptură, nu trebuie să se înțeleagă faptul că s-ar referi doar la un anume adevăr din totalul de adevăruri conținute în Biblie, ci la faptul că Biblia are o structură organică. Toate sunt părți componente ale întregului, ale celui unic ADEVĂR complex. De aceea Biblia nu poate fi considerată doar o colecție de adevăruri, ci fiecare element contribuie în felul său la alcătuirea marelui ADEVĂR. O altă consecință a unei asemenea prezentări

a Bibliei, de către Domnul Isus, înseamnă că refuzul acceptării unei părți a ei înseamnă de fapt refuzul adevărului divin în integralitatea sa. Acest aspect este redat în Epistola apostolului Iacov: „Căci, cine păzește toată Legea și greșeste într-o singură poruncă se face vinovat de toate” (Iacov 2:10).

Împăratul Iosif al II-lea al Austriei, ascultându-l într-o ocazie pe celebrul compozitor Mozart, a vrut să-i adreseze un compliment, dar în același timp să-i facă și o observație: „Este prea frumos pentru urechile noastre, dar sunt mult prea multe note.” Replica lui Mozart a urmat numaidecât: „Maiestatea Voastră, sunt doar atâtea note cât este necesar!” Adăugarea sau lipsa unei singure note muzicale ar compromite calitatea întregii opere. Aceasta se aplică și la Biblie. Dovadă sunt avertismentele de la începutul, de la mijlocul și de la finalul Bibliei: Deuteronomul 4:2; Proverbele 30:5,6; Apocalipsa 22:18,19, prin care se interzice modificarea textului sacru prin scoatere sau adăugare. Orice modificare în text este un atentat la autoritatea Autorului, a lui Dumnezeu.

Minunea harului și a iubirii lui Dumnezeu constă în faptul că toate aceste valori unicate, de o valoare inegalabilă, ne sunt oferite gratuit cu un singur scop, arătat în același capitol: „Până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos” (Efeseni 4:13).

Dar aceasta nu înseamnă copii, ci tot unicate... capodopere! ■

**SFINTIRE
PRIN ADEVAR
EMILIAN
NICULESCU**

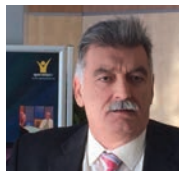
„PÂNĂ VOM AJUNGE TOȚI LA UNIREA CREDINȚEI ȘI A CU-NOȘTINȚEI FIULUI LUI DUMNEZEU, LA STAREA DE OM MARE, LA ÎNĂLȚIMEA STATURII PLINĂȚĂȚII LUI HRISTOS.” (EFESENI 4:13)

Emilian Niculescu este pastor pensionar.

ÎNTÂMPLĂRI PASTORALE (II)

Guillermo cel vigilant

**VIGILENTĂ
DE FARISEU**
**JAVIER
MOLINER**

„DE CE VEZI TU PAIUL
DIN OCHIUL FRATELUI
TĂU ȘI NU TE UIȚI CU
BĂGARE DE SEAMĂ LA
BÂRNA DIN OCHIUL
TĂU?” (MATEI 7:3)

De fiecare dată când veneam în concediu la Puerto de Sagunto, unde locuiau copiii cu nepoții noștri, în fiecare vineri seara ne adunam pentru deschiderea Sabatului. Fiica noastră, Rosana, are doi copii, băiatul nostru, Alfonso, are și el doi copii, și împreună cu soția mea, Rosi, citeam în cercul familiei frumoasele istorii ale Bibliei, la fel cum făceam cu copiii noștri când erau mici.

Obişnuința era ca nepoții mei să pregătească o scurtă meditație și tot ei să aleagă cântările preferate de ei. Când se termina meditația ne ridicam în picioare, ne prindeam de mână, iar eu aveam privilegiul să înalț rugăciunea finală.

Într-o zi s-a petrecut ceva interesant. Eram la rugăciune, toți cu ochii închiși, iar când am spus „Amin!”, nepotul meu, Guillermo, cel mai mic dintre noi – avea în jur de opt ani – mi-a spus următoarele, pe un ton foarte serios: „Bunicule, David (vărul lui cel mai mare) a stat cu ochii deschiși la rugăciune.” Eu, prefăcându-mă foarte surprins, i-am răspuns: „Guillermo, este adevărat ce-mi spui?” „Da, bunicule, eu l-am văzut cu ochii mei!” Atunci l-am întrebat: „Și tu cum ai descoperit că David a deschis ochii în timp ce eu mă rugam?”

În acel moment, Guillermo s-a văzut descoperit în propria lui acuzație și mi-a spus: „Bunicule, eu vreau ca lucrurile să se facă bine, să nu fie nimeni care să deschidă ochii la rugăciune și nici să se miște mult, așa că, în timp ce tu te rogi, eu închid un ochi, dar pe celălalt îl țin deschis, ca să îi supraveghez pe toți cei prezenți.”

Iată că aveam în familie un mic fariseu, care, la opt ani, urmărea toate mișcările noastre și, fără ca noi să ne dăm seama, era mai atent la paiul din ochiul aproapelui decât la bârna din propriul ochi.

Vă invit să avem o comuniune zilnică cu Dumnezeu, menită să ne ajute să vedem bârna din ochiul nostru și să nu ne mai preocupăm de paiul din ochiul fratelui nostru. ■

Javier Moliner, pastor pensionar, Spania

TIMPUL CONDIȚIONAT AL ADVENTULUI

Am arătat, în numărul trecut al revistei, că teologia timpului venirii lui Isus este disputată în adventism. După ce am început cu fixarea de date, pare că în cele din urmă ne-am fixat între două opinii teologice – că data adventului este fixată de Dumnezeu, sau că, dimpotrivă, poate fi grăbită sau întârziată.

Privind subiectul din punct de vedere al istoriei adventiste, gândirea religioasă a bisericii a fost influențată de Ellen White, și în special de scrierile ei, de aceea vom începe cu o compilație de afirmații din scrierile ei, o listă de texte incompletă, dar suficientă.

Cum a înțeles Ellen White

Oricine a citit serios scrierile E.G. White știe că ele sunt pătrunse de teologia timpului condiționat al revenirii lui Isus. Iată, în ordine cronologică, numai câteva afirmații, fără comentarii:

1883 „Îngerii lui Dumnezeu, în mesajele lor către oameni, arată că timpul este foarte scurt. Așa mi-a fost prezentat întotdeauna. Este adevărat că timpul a durat mai mult decât ne așteptam noi în primele zile ale acestei solii. Mântuitorul nu a apărut curând, așa cum așteptam. Dar oare s-a dovedit greșit cuvântul lui Dumnezeu? Niciodată! Ar trebui să ne amintim că *atât promisiunile, cât și amenințările lui Dumnezeu sunt la fel, condiționate*” (1SM, 67-69).

1888 „Dacă adventiștii, după Marea Dezamăgire din 1844, ar fi ținut tare la credința lor și ar fi urmat în unire calea deschisă de Providența lui Dumnezeu, primind solia îngerului al treilea și, în puterea Duhului Sfânt, ar fi proclamat-o în lume, ar fi văzut mântuirea lui Dumnezeu: *Domnul ar fi lucrat cu putere împreună cu eforturile lor, lucrarea ar fi fost încheiată, și Hristos ar fi venit deja ca să-Și primească poporul și să-i dea răsplata*” (1SM, 67-69).

1898 „Prin faptul că predicăm lumii Evanghelia, *stă în puterea noastră să grăbim revenirea Domnului*. Noi trebuie nu doar să «așteptăm», ci și să «grăbim venirea zilei lui Dumnezeu» (2 Petru 3:12). Dacă biserica lui Hristos și-ar fi făcut lucrarea rânduită de Dumnezeu, după porunca Domnului, *întreaga lume ar fi fost avertizată mai de mult, și Domnul Isus ar fi venit spre pământ cu putere și slavă mare*” (DA 633-634).

1900 „Dacă planul lui Dumnezeu ar fi fost adus la îndeplinire de poporul Său, dând lumii solia de har, *Hristos ar fi venit deja spre pământ, și sfinților li s-ar fi spus bun venit în cetatea lui Dumnezeu*” (6T 449).

1901 „Poate va trebui să rămânem mult mai mulți ani în lumea aceasta, din cauza neșperării noastre, asemenea israeliților; dar, de dragul lui Hristos, poporul Său nu ar trebui să mai adauge păcat la păcat, acuzând pe Dumnezeu pentru urmările propriilor lor acțiuni greșite” (Ev 696).

1904 „Dacă toți cei care lucraseră uniți la 1844 ar fi primit solia îngerului al treilea și ar fi proclamat-o cu puterea Spiritului Sfânt, Domnul ar fi lucrat puternic împreună cu eforturile lor. *Un potop de lumină ar fi fost turnat asupra lumii. Cu mulți ani în urmă, locuitorii pământului ar fi fost avertizați, lucrarea ar fi fost încheiată, iar Hristos ar fi venit pentru a răscumpăra pe poporul Său*” (8T 115).

Sunt acestea oare numai cuvinte pioase și îndemnuri la virtute? Sau este un adevăr că venirea lui Isus putea și trebuia să aibă loc în prima generație adventistă? Ultimul cuvânt trebuie să-l aibă Biblia, iar Biblia este suficient de clară, așa cum vom vedea. Pionierii noștri și Ellen White recunoșteau că timpul revenirii Domnului este condiționat de la 1844 încoace. În generația noastră însă, acest concept este mult erodat și mai degrabă contrazis.¹

Dar Biblia merge mai departe, arătând că timpul revenirii lui Isus a fost condiționat, nu doar de la 1844 încoace, ci încă din prima generație creștină. Aceasta este o constatare foarte provocatoare, deoarece ar părea să anuleze cronologia adventistă a profețiilor apocaliptice (cele 1 260 zile, cele 2 300 zile etc.) și ridică întrebări grave cu privire la dificultatea reală a condițiilor revenirii lui Isus. Vom discuta la timp aceste aspecte paradoxale și dificile. Deocamdată să observăm dovezile biblice pe care trebuie să le recunoaștem chiar înainte de a le putea înțelege complet.

Promisiunea lui Isus de la Capernaum

Domnul Hristos a declarat solemn că nu știe „ziua... și ceasul acela” (Marcu 13:32). El Și-a trăit viața pământească

GRABĂ SAU ÎNTÂRZIERE?
FLORIN LAIU

că nu doar în trup omenesc, ci și în conștiință umană, de aceea nu putea ști mai mult decât I Se descoperise. Totuși, Isus a indicat în mod repetat un timp destul de definit, deși oarecum elastic. În anul 28 al erei creștine, El a promis că Se va întoarce în cursul aceleiași generații:

„Când vă vor prizoni într-o cetate, să fugiți într-
alta. *Adevărat vă spun că nu veți isprăvi de stră-
bătut cetățile lui Israel până va veni Fiul Omului.*”
(Matei 10:23)

Persecuția iudeo-creștinilor avea să determine refu-
giul unora din Iudeea în cetățile diasporei, favorizând
astfel evanghelizarea printre evrei și neevrei (Faptele
11:19-22; 13:14-46). Revenirea lui Isus trebuia să aibă loc
înainte de a atinge apostolii toate locurile în care locuiau
evreii. Scenariul acesta sugerează că Isus și-a făcut o pri-
oritate din evanghelizarea evreilor și că, în cursul ace-
stei evanghelizări, urmau să fie avertizați și neevreii. Mai
mult, venirea lui Isus avea să aibă loc înainte ca apostolii
Lui speciali să-și termine lucrarea, deoarece Duhul lui
Dumnezeu urma să folosească și pe alții în această misi-
une. Acest scenariu profetic ideal era însă condiționat de
răspunsul poporului iudeu la Evanghelie.

Nu văd cum se pot interpreta mai lucid cuvintele lui
Isus decât ca profeție condiționată, care s-a împlinit doar
parțial, cu evenimentul culminant încă în așteptare și cu
unele aspecte care s-au repetat, pe măsură ce evenimen-
tul s-a tot amânat. De altfel, nu numai profeția din Matei
16:27-28 confirmă că planul ideal al lui Dumnezeu era
de a încheia socotelile cu această lume încă din prima
generație creștină. Același lucru l-a promis Isus și judecă-
torilor din Sanhedrin (Matei 26:64; Marcu 14:62). Faptul
că făgăduința se va împlini în cele din urmă prin învierea
dușmanilor Lui (Apocalipsa 1:7) nu contrazice intenția
inițială ca profeția să se împlinească în generația aceea.

Promisiunea lui Isus, din Cezareea

Această promisiune a revenirii lui Isus în aceeași
generație se repetă într-o profeție a lui Isus din același an:

„Căci Fiul omului are să vină în slava Tatălui Său,
cu îngerii Săi; și atunci va răsplăti fiecăruia după
faptele lui. *Adevărat vă spun că unii din cei ce stau
aici nu vor gusta moartea până nu vor vedea pe
Fiul omului venind în Împărăția Sa.*” (Matei 16:27-
28; cf. Luca 9:26-28)

Pionierii noștri au crezut că această promisiune s-a
împlinit după numai o săptămână, când Isus a luat cu
El pe trei dintre cei doisprezece și le-a arătat o scenă ce
poate fi descrisă ca revenirea lui Isus, în miniatură. Dar
Isus făcuse promisiunea în mod clar despre advent, nu
despre o prefigurare. El promisesse a doua venire, nu o
slabă ilustrație. Într-adevăr, Isus S-a arătat celor trei, în

slavă. Dar unde era mulțimea îngerilor? Unde erau răs-
plătirile promise? Și cum ar fi putut spune El unor tineri
că „nu vor gusta moartea până când...”, dacă El s-ar fi
referit la ceea ce urma să se întâmple după câteva zile
(Matei 17:1)?

Ce concluzii tragem de aici? Că în anul 28 al erei
creștine, Isus a promis că va reveni înainte de moartea
ultimului apostol. După cum știm, Ioan era cel mai tânăr
apostol și a fost destul de longeviv de vreme ce era încă
în viață după 67 de ani de la promisiunea lui Isus, în anul
95, când a primit viziunea Apocalipsei. S-a încercat și
explicația că promisiunea lui Isus s-ar fi împlinit cu Ioan,
care a văzut astfel venirea Domnului în viziune. Dar oare
la vedenii Se referea Isus când a afirmat solemn că „unii
din cei de față nu vor gusta moartea până...” atunci? De
ce ar fi menționat El posibilitatea morții, dacă nu S-ar fi
gândit la marea zi a învierii și a răpirii în slavă? A vorbi
despre „cei care nu vor gusta moartea” înseamnă a vorbi
despre ultima generație a lumii, despre sfârșit.²

Recitiți promisiunea lui Isus. Ea este foarte clară.
Tindem să o reinterprețăm doar pentru că nu știm ce să
facem cu realitatea că, după încă 70 de generații, promi-
siunea nu s-a împlinit. Și tocmai pentru motivul că data
revenirii Lui este condiționată, Domnul a abătut atenția
ucenicilor de la subiectul timpului la subiectul acceptării
condițiilor venirii Împărăției Lui (Faptele 1:4-8).

Eu vin curând

Chiar și după aproape 70 de ani de la înălțare, când
prima generație era aproape complet stinsă, Isus și-a
menținut promisiunea, în viziunile date lui Ioan pentru
cele șapte biserici din Asia Romană: „Eu vin curând.”³

Tema întârzierii neexplicate apare și în parabolele lui
Isus (Matei 25:5; Luca 18:7), ca dovadă că întârzierea era
prevăzută de Dumnezeu. De asemenea, profețiile acoperite
ale lui Daniel și ale lui Ioan (Apocalipsa) au dovedit
că întârzierea Mirelui era preconizată pentru un timp
foarte lung.

Isus promisesse că va veni ca un hoț și îi va surprin-
de pe cei care nu veghează, ci trăiesc în păcat (Matei
24:42-44); la fel va surprinde și pe slujitorii religioși, care
cred că Stăpânul lor „zăbovește să vină” și nu mai dau
poporului „hrană la timp”, ci încep „să-și bată colegii” și
„să mănânce și să bea cu bețivii” (Matei 24:48-51). Isus
va veni „ca un hoț” pentru „îngerul” căruia îi merge nu-
mele că trăiește, dar este mort (Apocalipsa 3:3). În mod
special, în desfășurarea războiului de la Armaghedon,
întreaga lume care va fi confundat domnia lui antihrist
cu domnia lui Hristos va fi surprinsă de venirea lui Isus,
care va veni ca un hoț, dezarmând și dezbrăcând pe toți
vinovații (Apocalipsa 16:15).

Apostolii au crezut cu adevărat că trăiesc în timpul
sfârșitului, că unii din ei aveau să mai fie în viață la ve-

nirea Domnului, au trăit și au predicat condițiile venirii Lui apropiate. Iată de ce profeții lui Israel nu au prevăzut venirea lui Mesia sub forma a două evenimente la distanță de 2 000 de ani. Isus trebuia să-Și primească Împărăția mesianică și să Se întoarcă în aceeași generație (Luca 19:12-27).

Vom analiza în numărul viitor cea mai spectaculoasă profeție a lui Isus, privitoare la timpul venirii Lui: promisiunea de pe Muntele Măslinilor (Matei 24). ■

Florin Lăiu este profesor de Biblie la Universitatea Adventus, Cernica, România.

¹ Herbert E. Douglas a fost în generația noastră (†2014) principalul teolog adventist care a susținut condiționalitatea revenirii lui Isus. A scris pe această temă: *The End. Unique Voice of Adventist About the Return of Jesus* (Mountain View, CA, Pacific Press, 1979) și *Why Jesus Waits* (Pacific Press, 2013), disponibilă online http://gospel-herald.com/pdf_files/why-jesus-waits.pdf. Pe de altă parte, A.V. Wallenkampf (*op. cit.* 117–120, www.viatasisanata.ro/aparenta-intarziere) susține categoric opinia dominantă: „Când spunem că Dumnezeu întârzie, chiar dacă aruncăm vina acestei întârzieri asupra noastră, îl denigrăm pe Cel Atotputernic și îl coborâm la nivelul nostru. Pe oameni îi putem bănuși de lipsă de punctualitate, dar nu și pe Conducătorul universului.”

² Ioan 21:22-23; 1 Cor. 15:51-54; 1 Tes. 4:15-17.

³ Apoc. 2:16,25; 3:11; 22:7,12,20.

LA ODIHNĂ

Viorel Baston

În primăvara anului 1945 am vorbit cu fratele pastor Pavel Olteanu despre intenția mea de a mă căsători. Așa era atunci, vorbeai cu părinții și cu pastorul. Pastorul Olteanu mi-a recomandat să merg la Buzău, acolo unde era pastor Grigore Brașoveanu, care mă cunoștea, pentru că fusese pastor în biserica adventistă din Galați, unde eu eram membru. Cunoscând familiile din comunitatea adventistă din Buzău, pastorul Olteanu mi-a spus: „Natalia e a ta, Ionele!”

Sabatul următor am mers în comunitatea adventistă din Buzău, iar la grupa tineretului cine credeți că era instructoare? Chiar tânăra Natalia! Nu ne mai întâlnisem înainte, dar la o întrebare din lecțiune mi se adresa: „Rugăm pe fratele să ne răspundă.”

„Îmi place, are curaj”, am gândit eu. După terminarea programului, am fost găzduit de o familie care era rudă cu viitorii socri, iar duminică dimineața pastorul Brașoveanu m-a luat de mână și m-a dus la familia Dudu Ionică, așa cum i se spunea în familie și în comuna Simileasca (astăzi cartierul Progresu din Municipiul Buzău).

Ne-am căsătorit în iunie 1945, am stat patru ani în Simileasca și în timpul acesta, pe 24 mai 1947, s-a născut fiul nostru cel mare – Viorel Emanuel. Socrul meu a avut trei fete, cea mijlocie devenind soția mea. Când a văzut el o bucată de om cu pantaloni scurți, al lui a fost. Oriunde se ducea îl lua și pe Viorel pe bicicletă cu el. Atât s-au atașat unul de altul, că nimeni nu i-a mai putut despărți.

Pentru că am fost angajat ca pastor, Viorel a rămas de multe ori singur acasă cu mama, sau cu bunicii, dar familia se reunea căci pe atunci aproape toate concediile erau petrecute la Simileasca.

După opt ani de la nașterea lui Viorel am vrut să am și eu copilul meu. Dumnezeu ne-a mai dăruit doi băieți: Titu și Nicu. Anii au trecut, Viorel a terminat liceul și află că la Buzău se construiește uzina de sârmă. În loc să meargă la facultate să devină inginer, așa cum și-a dorit de mic copil, s-a angajat la uzină, iar mai târziu a fost trimis la o școală în Ardeal să obțină calificare în meseria pe care o începuse.

M-am dus cu motocicletă cu Titu la el la acea școală să vorbim cu el și să îl convingem să meargă la facultate. A promis că ne dă răspuns după ce se hotărăște, dar răspunsul nu a mai venit.

Au trecut anii, în 1980 s-a căsătorit cu Niculina Ionescu și s-au stabilit amândoi la Ploiești. După multă rugăciune pentru ei, am avut bucuria să îi botez pe amândoi, în iunie 1984, la Biserica Grant din București. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că a lucrat prin Duhul Lui cel Sfânt asupra familiei lor! Au fost implicați în biserica „Sion” din Ploiești încă de la construirea ei, iar Viorel a slujit pe Domnul în diferite slujbe în biserică, inclusiv ca prezbiter. În ultima perioadă, sănătatea i-a fost încercată, a suferit chiar operații pe inimă, iar pe 24 martie 2019 a trecut la odihnă. Chiar dacă despărțirea este dureroasă, mai presus de toate sunt bucuros că Viorel a încheiat călătoria pe pământul acesta împăcat pe deplin cu Dumnezeu și cu semenii săi. ■

A consemnat tatăl, pastor **Ioan Baston**

O ZI CU ISUS

„Să vă înnoiți în duhul minții voastre și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și o sfințenie pe care le dă adevărul.” (Efeseni 4:23-24)

Numele Zacheu înseamnă „cel neprihănit”. Cu siguranță, comunitatea religioasă evreiască din Ierihon nu-l considera drept, nu doar pentru că strângea impozite de la semenii săi, dar lucra și pentru neamurile necurate. Și, pentru ca tabloul să fie complet, ar trebui să adăugăm la motivele care atrăgeau antipatia fraților săi, faptul că își însușea venituri, bunuri sau bani, care nu i se cuveneau. Însă, deși Zacheu era renegat de conaționali

săi, în ochii lui Isus era o oaie răătăcită. Este interesant de văzut schimbările pe care Zacheu le-a experimentat în acea zi care avea să constituie momentul convertirii sale. Cred că din momentul acela Zacheu a început să le povestească celor doritori să-i asculte mărturia, cum poate o singură zi, o singură decizie, să schimbe totul. În experiența lui avem dovada că Isus este singura soluție pentru o viață nouă, cu o direcție clară și un final fericit anticipat.

Un bărbat a devenit copil (v. 2-4). În Orient este neobișnuit ca un bărbat să alerge pe stradă, mai ales dacă vorbim de un oficial guvernamental înstărit; totuși Zacheu a alergat ca un băiețel în urma unei mulțimi. Și chiar a urcat într-un copac! Curiozitatea este cu siguranță caracteristică majorității copiilor, iar Zacheu a fost motivat de curiozitate în acea zi. John Calvin a scris:

„Curiozitatea și simplitatea sunt un fel de pregătire pentru credință.” Poate mai mult decât orice, mândria îi împiedică pe mulți să se încreadă în Isus Hristos. Pot alege să fiu eu mijlocul prin care Dumnezeu stârnește curiozitatea cuiva și-i deschide apetitul pentru Cuvânt. Anul Bibliei este ocazia ideală pentru a mă hotărî să studiez Scriptura cu un prieten doritor de schimbare.

Cel care caută este găsit (v. 5). Zacheu a crezut că îl caută pe Isus (Luca 19:3), dar el era cel căutat! (Luca 19:10). Prin natura sa, păcătosul pierdut nu-l caută pe Mântuitorul (Romani 3:11). Când primii noștri părinți au păcătuit, s-au ascuns, dar Dumnezeu a venit și i-a căutat (Geneza 3:1-10). Când Isus slujea pe pământ i-a căutat pe cei pierduți; iar astăzi Duhul Sfânt, prin cei convertiți, îi caută pe păcătoșii pierduți.

Nu știm cum a lucrat Dumnezeu la inima lui Zacheu pentru a facilita această întâlnire cu Isus. Era Levi, fostul vameș (Luca 5:27-39), unul dintre prietenii săi? Îi spusese acesta despre Isus? Se ruga el pentru Zacheu? Avea Zacheu mustrări de conștiință pentru viața pe care o du-

cea? Nu putem răspunde la aceste întrebări, dar ne putem bucura pentru făgăduința că Mântuitorul îi va găsi întotdeauna pe păcătoșii care doresc să-și schimbe viața și caută un nou început.

Un om mic a devenit mare (v. 7-8). Nu a fost vina lui Zacheu că era „mic de statură” și nu putea vedea peste mulțime. A făcut tot ce a putut pentru a-și depăși limitele umane, lăsând la o parte demnitatea și urcând într-un copac. Într-un sens spiritual, toți suntem „mici de statură”, pentru că „toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Romani 3:23). Tragedia este că mulți păcătoși pierduți cred că sunt „mari”. Ei se măsoară după standardele omului – bani, poziție, autoritate, popularitate – lucruri care sunt o „urâciune înaintea lui Dumnezeu” (Luca 16:15). Ei cred că au totul atunci când de fapt nu au nimic (Apocalipsa 3:17). Zacheu a avut încredere în Isus Hristos și a devenit un adevărat „fiu al lui Avraam”, ceea ce înseamnă, desigur, un copil al credinței (Romani 4:12; Galateni 3:7).

Un om sărac a devenit bogat (v. 9-10). Oamenii au crezut că Zacheu este un om înstărit, dar, de fapt, el era doar un păcătos sărac, care trebuia să primească darul lui Dumnezeu, mântuirea, cel mai scump cadou din lume. Acesta este singurul exemplu din cele patru evanghelii în care Isus Se autoinvită la cineva acasă, ilustrând astfel cuvintele din Apocalipsa 3:20. Zacheu nu a fost salvat pentru că a promis că va face fapte bune. El a fost mântuit pentru că a răspuns prin credință la cuvântul plin de har al lui Hristos. După ce a avut încredere în Mântuitorul, a oferit dovezi ale credinței sale promițând că va restitui bunuri celor pe care i-a păgubit. Credința este mai mult decât cuvinte pioase și sentimente nobile. Creează o unire vie cu Hristos și are ca rezultat o viață schimbată (Iacov 2:14-26). Copiii lui Dumnezeu se nasc bogați, pentru că sunt binecuvântați, prin Isus, „cu tot felul de binecuvântări duhovnicești” (Efeseni 1:3).

Când începe o zi, nu știi niciodată cum se va sfârși. Pentru Zacheu, acea zi s-a încheiat în cel mai fericit mod posibil, pentru că acum era un om schimbat, cu o viață nouă.

Cum este viața ta? Ai și tu nevoie de schimbare? Pe trece timp cu Isus în fiecare zi, dedică-I timp de calitate anul acesta, invită-L în casa ta și te vei bucura, cu siguranță, de binecuvântările harului Său. ■

Aurel Neațu este președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

**SCHIMBARE
TOTALA
AUREL
NEAȚU**

EROI DIN BIBLIE

A. **Sintagma are numele** – Din următoarele expresii găsiți cât mai multe nume din Biblie.

Exemplu: Școala de Sabat – CALEB

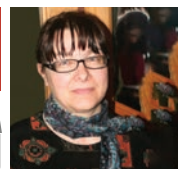
1. Exploratori _____
2. Lecțiunea pentru Juniori _____
3. Sola Scriptura _____
4. Evanghelizare _____
5. Ora de rugăciune _____

B. **Ce/cine nu face parte din familie/eveniment?**

1. ADAM a. măr
 b. Eva
 c. Ilie
2. EVA a. șarpe
 b. frunze
 c. Noe
2. NOE a. Egipt
 b. ploaie
 c. corabie
3. EGIPT a. Eden
 b. Moise
 c. nor
4. MOISE a. coșuleț
 b. Petru
 c. urgii
5. IOSIF a. haina pestriță
 b. vis
 c. chivot

Răspuns: A. 1-Lot; 2-Lea; 3-Sara; 4-Eva; 5-Og. B. 1-Ilie; 2-Noe; 3-Eden; 4-Petru; 5-chivot.

**MIELUSEII
TURMEI
ALINA
CHIRILEANU**

Alina Chirileanu este
director asistent în cadrul
Departamentului Copii,
Uniunea de Conferințe.

**Săptămâna de rugăciune
a tinerilor adventiști**

O săptămână cât un univers va avea
loc în perioada 14–21 martie 2020,
cu titlul „8 întrebări ale LUI”.

Este săptămâna în care te poți
apropia de Creator atât de mult
încât să îi auzi întrebările și inima
ta să îi poată răspunde. Șapte zile,
în care poți descoperi mai multă
lumină de la Dumnezeu. Această
Săptămână de Rugăciune este o
mare șansă. Nu lipsi! Nu trece fără
să te oprești! Participă!

**ZI de BINE – ziua mondială
a slujirii pentru tineri**

Încheie Săptămâna de Rugăciune
a tinerilor adventiști cu ceva special:
alătură-te milioanei de tineri care
vor fi MESAJUL BINELUI. Alege să
porți de grijă cuiva; acceptă ca
Dumnezeu să atingă prin tine o
viață. ZI DE BINE este ocazia! Spune
și tu pe data de 21 martie 2020
„iCare” (Îmi pasă)!

iCare

REFUGIAȚI. OAMENI AI STRĂZII. STRĂINI.

BE THE SERMON

21 MARTIE 2020

 : Global Youth Day | web: www.globalyouthday.org

 : Zi De Bine

#GYD20

